

லாங்மன்ஸ்

இந்திய சரித்திரக் கதைகள்

எம். கே. சந்திர வரதாச்சாரியர் B.A., L.T.,
இயற்றியது

லாங்மன்ஸ், கரீன் அண்ட் கம்பனி லிமிடெட்,
36-A, மென்ட் ரோட், மதராஸ்
பம்பாய், கல்கத்தா,
1936

பொருளடக்கம்

பக்கம்

1.	இந்தியா	1
2.	இராமன்	3
3.	தருமபுத்திரன்	6
4.	புத்தர்	9
5.	ஸ்ரீவர்த்தமானர்	12
6.	இயேசு கிறிஸ்து	14
7.	பொற்கால இந்தியா	17
8.	சீன யாத்திரிகர்கள்	20
9.	முகம்மது நபி	22
10.	ஹிந்து மதாசாரியர்கள்	26
11.	மதுரை	30
12.	தென் இந்திய மாலுமி அரசர்	33
13.	ருக்ரம்பா தேவி	36
14.	விஜயநகரம்	38
15.	சூருநானக்	41
16.	இராணி தூர்க்காவதி	45
17.	சந்த் பீபீ	48
18.	அன்பில் சிறந்த அருமைச் செவிவி	51
19.	இராணி மங்கம்மாள்	53
20.	சிவாஜி	55
21.	ஜயலிங்	59
22.	அஹல்யாபாய்	61
23.	பாணிப்பட்டுச் சண்டைகள்	65
24.	ஆங்கிலேய ராஜ்யத்தை இந்தியாவில் நிலைநாட்டிய இருவர்	67
25.	ஆனந்தரங்கப்பிள்ளை	71
26.	ராஜாராம் மோஹன்ராய்	74
27.	இராமவர்ம மஹாராஜா	76
28.	கம்பனி ஆட்சியின் முடிவு	79
29.	ரிப்பன் பிரபு	82
30.	நமது இறைவர்	84

1. இந்தியா

நாம் வாழும் நாட்டிற்கு இந்தியா என்று பெயர். அது ஒரு பெரிய நாடு. அது மிகவும் பழமையானது. அதில் வெகு காலமாக மனிதர்கள் வாழ்ந்து வந்துள்ளார்கள். அவர்கள் எல்லாக் காலத்திலும், கல்வியிலும் நாகரிகத்திலும் சிறந்து இருந்தார்கள்.

இந்தியர்களில் பல ஜாதி ஜனங்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் வெவ்வேறான மதங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் ஆவார்கள். அவர்கள் பேசும் பாஷைகளும் பலவாம். அவர்களுடைய ஊண், உடைகளும் கூட வெவ்வேறாக இருக்கும். அவர்கள் செய்யும் தொழில்களும் வெவ்வேறானவைகளேயாம். அவர்களுடைய பழக்க, வழக்கங்களிலும் பல வேற்றுமைகள் உள்ளன.

அவர்களின் வேற்றுமைகளுக்கு நாடு ஒரு சிறந்த காரணம் ஆகும். நமது நாட்டின் ஒரு புறம் மலைகளும், பெருங்காடுகளும் அடர்ந்து இருக்கின்றன. மற்றொருபுறம் செழிப்பான சமவெளியாகும். இன்னும் ஒருபுறம் ஒரு பெரிய பீடபூமி. அதன் சிலபாகம் கடலை அடுத்து இருக்கிறது.

நமது நாட்டில் ஓர் இடத்தில் உஷ்ணம் அதிகம். மற்றோர் இடத்தில் உஷ்ணமும் குளிரும் சமமாக இருக்கும். இன்னும் ஓர் இடத்தில் கோடையில் அதிக வெயிலும், மாரிகாலத்தில் அதிகக்

குளிரும் இருக்கும். சில இடங்களில் மழை அதிகம் பெய்யும். சில இடங்களில் மழை மிகக் குறைவாக இருக்கும். ஆங்காங்கு உற்பத்தியாகும் பொருள்களும் வெவ்வேறுக இருக்கும்.

நாட்டின் வேற்றுமைகளுக்குத் தக்கபடி ஆங்காங்கு வாழும் குடிகளின் நடை, உடைகளும், தொழில்களும் வெவ்வேறுக இருக்கும். புல் வெளிகளின் அருகில் இருப்பவர்கள் ஆடு மாடுகளை மேய்ப்பார்கள். செழிப்பான சமவெளிகளில் வாழுகின்றவர்கள் பயிர் செய்வார்கள். கடலை அடுத்து இருக்கின்றவர்கள் மீன் பிடிப்பார்கள்.

இவ்வாறு, நமது நாட்டுக் குடிகளில் பல வேற்றுமைகள் இருக்கின்றன. ஆயினும், அவர்களுக்குள் பல ஒற்றுமைகளும் உள்ளன. உற்றுநோக்கினால், ஜாதி வேற்றுமைகள் பலவும் பொய்யேயாகும். நமது நாட்டுப் பழைய குடிகள் பற்பல அயல் நாட்டினர்களோடு கலந்துபோயிருக்கிறார்கள். அல்லாமலும், ஒரே குடும்பத்தில் தோன்றினவர்களில் சிலர் ஹிந்துக்களாகவே இருந்து வந்துள்ளார்கள். சிலர் முகம்மதியர்கள் ஆய்விட்டார்கள். சிலர் கிறிஸ்தவர்கள் ஆய்விட்டார்கள். எனவே, இவர்களின் ஜாதி ஒன்றும், மதங்கள் பலவும் ஆகும்.

சிறந்த போக்கு வரவுக்கான கருவிகளும், ஆங்கிலமும், ஹிந்தியும், ஒரே ஆங்கிலேய ஆட்சியும் நம்மை ஒற்றுமைப் படுத்துகின்றன. இந்த நன்மைகள் முற்காலங்களில் கிடையா. இந்தியாவில் அப்பொழுது அநேக சிறிய ராஜ்யங்கள்

இருந்தன. அவை தமக்குள் சண்டையிட்டு வந்தன. அன்றியும், முற்காலத்தில் ஓர் இடத்திலிருந்து மற்றோர் இடத்திற்கு இலகுவில் செல்ல முடியாது. இவை வேற்றுமைகளை உண்டாக்கின.

இப்பொழுது ஒற்றுமைக்கான பல நன்மைகள் இருக்கின்றன. நாம் ஓர் ஆட்சியின் கீழ் இருக்கிறோம். நாம் பலரும் மேன்மையை நாடி ஒற்றுமையை விரும்புகிறோம். பிள்ளைகளும் பெண்களும் சிறு வயது முதற்கொண்டே ஒற்றுமையில் பழகவேண்டும். அவர்கள் சிறிதும் வேற்றுமை பாராட்டக்கூடாது. அவ்வாறுக நாம், நாட்டுக்குடிகளும் நன்மை பெறலாம்.

2. இராமன்

முன் காலத்தில் வட இந்தியாவில் அநேக ராஜ்யங்கள் இருந்தன. அவற்றுள் கோசல ராஜ்யம் என்பது ஒன்று. அயோத்தி என்பது அதன் தலை நகரம். அதைத் தசரதர் என்ற ஒரு பெரிய அரசர் ஆண்டிருந்தார். அவருடைய மூத்த மகன் இராமன் என்பவன். அவன் சிறந்த கல்வியாளன்; தோள் வலியும் ஆண்மையும் மிக்கவன். அவன் நன்னடக்கையும், நற்செய்கைகளும் பொருந்தியவன். அவன் மனிதர்களில் சிறந்தவன்.

இராமன் சீதையை மணந்து இன்பமாக வாழ்ந்து வந்தான். சீதை விதேக ராஜன் மகள். அவள் தந்தை கல்விக் கடல் எனத்தரும் ஜனகர்.

தசரதர் இராமனுக்கு முடி சூட்ட விரும்பினார். அவரும், அயோத்திக் குடிகளும் அதற்கான ஏற்

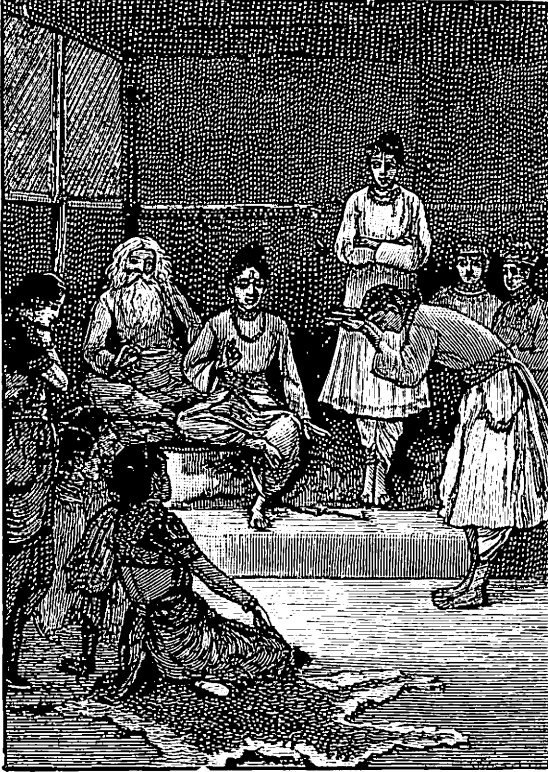
பாடுகளைச் செய்துவந்தார்கள். இராமனுக்குக் கைகேயி என்று ஒரு மாற்றூந்தாய் இருந்தாள். அவள் தன் மகன் பரதன் அரசனாக வேண்டும் என விரும்பினாள். அவள் இராமனைப் பதினான்கு வருஷம் காட்டில் வாழும்படி சொன்னாள். இராமன் சீதையோடும், லக்ஷ்மணன் என்னும் தம்பியோடும் காட்டிற்குச் சென்றுவிட்டான். இராமனைப் பிரிந்த துக்கத்தினால் தசரதர் உயிர் துறந்தார்.

கைகேயியின் எண்ணம் வீணயிற்று. பரதன் அரசனாவதற்குச் சிறிதும் உடன்படவில்லை. அவன் காட்டில் இராமன் இருந்த இடத்திற்குச் சென்றான். அவன் அவனுடைய மரவடியைப் பெற்று வந்து, அதைச் சிங்காதனத்தில் இருத்தினான். அவன் அதற்குப் பதிலாகத்தான் நாட்டை ஆண்டு வந்தான்.

அப்பொழுது, இலங்கையில் ஒரு கொடிய அரசுக்கர் அரசன் இருந்தான். அவன் பெயர் இராவணன். அவன் இராம, லக்ஷ்மணர்கள் இல்லாத பொழுது சீதையைத் தூக்கிக்கொண்டு போய்விட்டான். அவர்கள் சீதையை நாலாப் பக்கங்களிலும் தேடிச் சென்றார்கள். அவர்கள் கிஷ்கிந்தைக்கு வந்தார்கள். அங்கே குரங்குகளைப்போன்ற ஒரு முரட்டு ஜாதியார் இருந்தார்கள். அவர்களுடைய அரசன் சுகரீவன் என்பவன். ஹனுமான் அவ்வரசனின் முதல் மந்திரி.

ஹனுமான், சீதை இலங்கையில் சிறை இருப்பதை அறிந்து வந்தான். உடனே இராம, லக்ஷ்மணர்கள் வானரப் படைகளுடன் இலங்கையின்

மீது படையெடுத்துச் சென்றார்கள். இராமனுக்கும் இராவணனுக்கும் கொடிய போர் நடந்தது. அதில் இராவணனும், அவன் போர்வீரர்களும் மடிந்துபோனார்கள். இராமன் சீதையைச் சிறை மீட்டான்.

பரதன் இராமனுடைய மரவடியைப் பெறுதல்

இதற்குள் பதினான்கு வருஷங்கள் ஆய்விட்டன. அதனால், இராமன் சீதா லக்ஷ்மணர்களுடன் அயோத்திக்குச் சென்றார். அங்கே அவன் முடிசூட்டிக்கொண்டு வெகு காலம் அரசு செலுத்தி

வந்தான். அவனது ஆட்சிக்கு ஒப்பாவது; உயர்வாவது கிடையாது.

இராமன் கதையைச் சொல்லும் நூல் இராமாயணம். அதில் கணக்கில்லாத நீதிகள் அடங்கி உள்ளன. அதைப் படிக்கப் படிக்க நற்குணங்கள் உண்டாகும்; நன்னடத்தை பெருகும். பெண்கள் சீதையையும், பிள்ளைகள் இராமனையும் பின்பற்றி நடந்தொழுகவேண்டும். அதனினும் சிறந்தது வேறில்லை. ஹிந்துக்கள் இராமனை விஷ்ணுவின் அவதாரம் என வணங்குகிறார்கள். இராமன் பெயரைச் சொன்னமாதிரத்தில் மகிழ்ச்சி உண்டாகின்றது.

3. தருமபுத்திரன்

வட இந்தியாவில் தருநாடு என்று வேறு ஒரு நாடு இருந்தது. அதன் தலை நகரம் ஹஸ்தினாபுரி என்பது. அதைச் சந்தனு என்ற ஓர் அரசன் ஆண்டு வந்தான். அவனுக்குத் திருதராஷ்டிரன், பாண்டு என இரண்டு பேர்ப் பிள்ளைகள் இருந்தார்கள். திருதராஷ்டிரனுக்கு நூறு பிள்ளைகள் இருந்தார்கள். அவர்களுக்குக் கௌரவர்கள் எனப் பெயர். துரியோதனன் அவர்களில் மூத்தவன். பாண்டுவுக்கு ஐந்து பிள்ளைகள் இருந்தார்கள். அவர்களுக்குத் தருமன், பீமன், அர்ஜுனன், நகுலன், சகாதேவன் என்று பெயர்.

கௌரவர்கள் மிகவும் கெட்டவர்கள்; பொருமையும், பேராசையும் உடையவர்கள். அவர்கள் நன்னெறி என்பதைச் சிறிதும் அறியார்கள். பாண்

டவர்கள் வெகு நல்லவர்கள். அவர்கள் சிறிதும் நீதி தவறி நடக்கமாட்டார்கள். அல்லாமலும், பாண்டவர்கள் கல்வியிலும், தோள் வலியிலும், ஆண்மையிலும் சிறந்து இருந்தார்கள். ஆதலி

அர்ஜுனன் திரௌபதியைப் பெறுவது

னால், கௌரவர்கள் பாண்டவர்களை மிகவும் பகைத்து வந்தார்கள்.

அர்ஜுனன் தனது திறமையினால் திரௌபதியை மனைவியாகப் பெற்றான். அவள் துருபதன்

என்னும் பாஞ்சால அரசனின் மகள். அவளைப் பாண்டவர்கள் ஐவரும் மணந்துகொண்டார்கள். அவர்கள் அவளுடன் இன்பமாக வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

சில வருஷங்கள் ஆயின. அப்பொழுது, துரியோதனனும், தருமனும் நாட்டைப் பங்கிட்டுக் கொண்டு ஆட்சி செய்து வந்தார்கள். தருமனுடைய நாடு செழித்தோங்கிச் செல்வம் மிகுந்து இருந்தது. குடிகள் அரசனைத் தருமராஜா எனக் கொண்டாடினார்கள். அதனால், துரியோதனன் பாண்டவரை முன்னிலும் அதிகமாகப் பகைத்தான்.

அவன் தருமனைத் தன்னோடு சூதாடும்படி தூண்டினான். அதில் தருமன் தனக்குச் சொந்தமான யாவற்றையும் இழந்துவிட்டான். துரியோதனன் பாண்டவர்களைப் பன்னிரண்டு வருஷம் காடுகளிலும், ஒரு வருஷம் எவரும் அறியாதபடி நாட்டிலும் வாழும்படி சொன்னான். அவர்கள் அவ்வாறு செய்து திரும்பி வந்தால் தான் அவர்களுடைய பாதி நாட்டைத் திருப்பிக் கொடுப்பதாகச் சொன்னான்.

பாண்டவர்கள் அவ்வாறே செய்து முடித்தார்கள். ஆனால், துரியோதனன் தான் முன் சொன்னபடி அவர்களுக்கு நாட்டைக் கொடுக்கவில்லை. அதனால், அவர்கள் ஒருவரோடு ஒருவர் சண்டையிட்டார்கள். அச்சண்டை பதினெட்டு நாட்கள் வரையில் நடந்தது. அது குருக்ஷத்திரம் என்னும் இடத்தில் நடைபெற்றது. துவாரகாபுரி அரசு

ரான ஸ்ரீகிருஷ்ணன் செய்த உதவியினால், பாண்டவர்கள் வெற்றி பெற்றார்கள். போர்முனையில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அர்ஜுனனுக்குக் கடமையின் சிறப்பை வெகு தெளிவாக எடுத்து உரைத்தார். அதுவே பகவத்கீதை என்னும் ஒரு சிறந்த நூலாகும். ஸ்ரீகிருஷ்ணனை ஹிந்துக்கள் விஷ்ணுவின் மற்றோர் அவதாரம் என வணங்கி வருகிறார்கள்.

கௌரவ, பாண்டவர்களின் தகையைச் சொல்லும் நூலுக்கு மஹாபாரதம் என்று பெயர். அதில் கணக்கற்ற பல நற்கதைகள் உள்ளன. பாரதம் ஒரு நீதிக் களஞ்சியம். அது படிக்கப் படிக்க இனிக்கும். அது கரும்பு போன்றது.

4. புத்தர்

நமது நாட்டில் தோன்றிய பெரியார்களில் புத்தர் ஒருவர். அவர் சாக்கிய வகுப்பைச் சேர்ந்தவர். அவர் கூத்திரியர். அவர் தந்தை சுத்தோதனர் என்பவர். அவருடைய தாயின் பெயர் மாயாதேவியார். அவர்கள் தங்கள் மைந்தருக்குக் கௌதமர் எனப் பெயரிட்டார்கள். கௌதமருக்குச் சித்தார்த்தர் என்று வேறு ஒரு பெயரும் உண்டு.

சித்தார்த்தர் எல்லாக் கலைகளையும் நன்றாகக் கற்றறிந்துகொண்டார். அவர் வில், வேல், வாள் முதலிய ஆயுதங்களை உபயோகிப்பதிலும் பயிற்சி பெற்றிருந்தார். அவர் அரச குமாரனாக இருந்தும், வேட்டையாடுவதை வெறுத்தார். அவர் பிராணிகளை வதைப்பது கொடுமை என எண்ணினார். அவர் தமது தந்தையுடன் அடிக்கடி வெளியில்

போவது உண்டு. அப்பொழுது அவர் உலகில் உயிர்கள் படும் துன்பங்களைக் கண்டார்; மனம் நொந்தார். வலியவை எளியவற்றை வதைப்பது அவருக்கு வருத்தத்தைத் தந்தது.

புத்தரின் சிலை

அவர் யசோதரை என்னும் ஓர் அழகு வாய்ந்த பெண்ணை மணந்துகொண்டார். அவருக்கு அவளிடம் ராதலன் என்னும் மகன் தோன்றினான். அவர் சிறிது காலம் இன்பமாக இல்லறம் நடத்தி வந்தார். ஆயினும், அவர் மனம் உலக இன்பங்

களில் நாடவில்லை. அவர் உயிர்கள் படும் துன்பத்தைப் போக்கும் வழியைக் கண்டுபிடிக்க விரும்பினார்.

அதற்காக அவர் வேதங்களை ஓதினார்; தவம் செய்தார். அவற்றினின்றும் அவருக்குத் தாம் தேடிய வழி கிடைக்கவில்லை. அவர் யாகங்களும், சடங்குகளும் பயனில்லாதவை எனத் தீர்மானித்துக்கொண்டார். அவர் அல்லும் பகலும் ஆழ்ந்த எண்ணத்தில் மூழ்கிக் கிடந்தார். அவர் மனம் துன்பத்தைப் போக்கும் வழியைக் கண்டு பிடிப்பதிலேயே நாடிச் சென்றது. ஒரு நாள் அவர் கையையில் ஓர் அரசமரத்தின் கீழ் ஆழ்ந்த எண்ணத்தில் அமிழ்ந்து இருந்தார். அப்பொழுது அவருக்கு ஞானம் திடீரெனத் தோன்றிற்று. அதுமுதலாக அவருக்குப் புத்தர் என்னும் பெயர் வந்தது.

புத்தர், எல்லாத் துன்பங்களுக்கும் ஆசையே காரணம் என்னும் உண்மையைக் கண்டறிந்தார். ஆசையை ஒழித்தால் தீமை அணுகாது என்பது அவருடைய தீர்மானமான எண்ணம். பின்பு அவர் ஆசையை ஒழிக்கும் வழியைக் கண்டு பிடிப்பதில் முயன்று வந்தார்.

அவர் ஒருவனுடைய எண்ணமும், பேச்சும், செயலும் நல்லனவாக இருத்தல் வேண்டும் என எண்ணினார். அவை ஒன்றை ஒன்று ஒத்திருக்கவேண்டும் என்பதும் அவருடைய கருத்து. அவர் ஒவ்வொருவரும் தீமையை ஒழிக்கவேண்டும் என்றார். அவர், நாம் பிற உயிர்களை நம் உயிர்களைப் போல் கருதவேண்டும் என்றார். அவர், ஜாதி மதங்

கள் யாவும் பொய் என எண்ணினார். இவை புத்தர் கண்டறிந்த உண்மைகளாம்.

புத்தர் இந்த உண்மைகளை எல்லோருக்கும் கற்பிக்க எண்ணினார். அவர் ஊர் ஊராகச் சென்று அவற்றை ஜனங்களுக்கு அறிவித்தார். அவரிடம் ஜனங்களின் மனதைக் கவரும் வல்லமை இருந்தது. ஆயிரக்கணக்கான ஜனங்கள் அவரைப் பின்பற்றினார்கள். அவர் கண்டறிந்த உண்மைகள் அடங்கிய மதத்திற்குப் புத்தமதம் என்று பெயர். அதைப் பேளத்த மதம் என்றும் சொல்லுவது உண்டு. அந்த மதத்தில் அன்பும், கருணையும் முக்கியமானவை.

பேளத்த மதம் இந்தியாவிலிருந்து பல வெளி நாடுகளுக்கும் பரவி வரலாயிற்று. சீனா, ஜப்பான், பர்மா, இலங்கை முதலிய நாடுகளில் ஏராளமான பேளத்தர்கள் இருக்கிறார்கள். புத்தர் பெருமார் தமது என்பதாவது வயதில் சூசீநாகரம் என்னும் ஊரில் உடல் நீத்தார்.

5. பூ வர்த்தமானர்

இவர் க்ஷத்திரிய குலத்தில் பிறந்தவர். இவரவைசாலி என்னும் நாட்டினர். இவரை வர்த்தமான மஹாவீரர் என்பதும் உண்டு. இவர் கருணையே உருவாகத் தோன்றினவர். இவரும் உயிர்களுக்கு நன்மை செய்யவேண்டும் என்னும் நாட்டம் கொண்டார். இவர் உலகவாழ்க்கையை வெறுத்துத் துறவியானார். இவர் ஜனங்களுக்கு அன்பு, தயை, கொல்லாமை முதலியவற்றின் மேன்மை

யைக் கற்பித்தார். அதனால், இவருக்கு ஜினர் எனப் பெயர் வந்தது.

ஜினரைப் பின்பற்றி நடந்தவர்கள் ஜைனர்கள் ஆனார்கள். அவர்களைச் சமணர்கள் என்றும் சொல்லுவதுண்டு. ஜைனர்கள் ஒப்பற்ற கருணை வாய்ந்தவர்கள். அவர்கள் உயிர்களுக்கு எவ்வகைத்தீங்கும் செய்யமாட்டார்கள். அவர்கள் பாம்பு, தேள் முதலியனவற்றைக்கூடக் கொல்வதில்லை. அப்படிப்பட்ட அவர்கள் ஊன் உண்ண மாட்டார்கள் என்பது சொல்லாமலே விளங்கும்.

ஜைனர்கள் வேதங்களை ஒப்புக்கொள்ளுவதில்லை. ஆயினும், அவர்கள் பல சடங்குகளைச் செய்து வருகிறார்கள். அவர்களில் ஜாதிகேற்றுமைகள் உண்டு. அவர்கள் கடவுளுக்கு அருகன் எனப் பெயரிட்டு வணங்குகிறார்கள். அவர்களில் பெண்கள் துறவிகள் ஆவதில்லை. அவர்களுக்குள் இரண்டு பிரிவுகள் உண்டு. ஒரு வகுப்பினருக்குச் சுவேதம்பார் என்று பெயர். மற்றொரு வகுப்பினர் தீகம்பார் என்பவர்கள். முந்திய வகுப்பினர் வெண்மையான உடைகளை யே அணிந்து கொள்ளுவார்கள். பிந்தியவர்கள் உடை எதுவும் இன்றி அம்மணமாக இருப்பார்கள். ஜைனர்களின் குருக்களுக்குத் தீர்த்தங்கரர் என்று பெயர். சமணர்கள் இப்பொழுதும் நமது நாட்டின் பல இடங்களில் வாழ்ந்து வருகிறார்கள். ஜினரும், புத்தரும் ஒரே காலத்தில் இருந்தவர்கள். இருவரும் பொதுநலத்தை நாடி மிகவும் உழைத்து வந்தார்கள்.

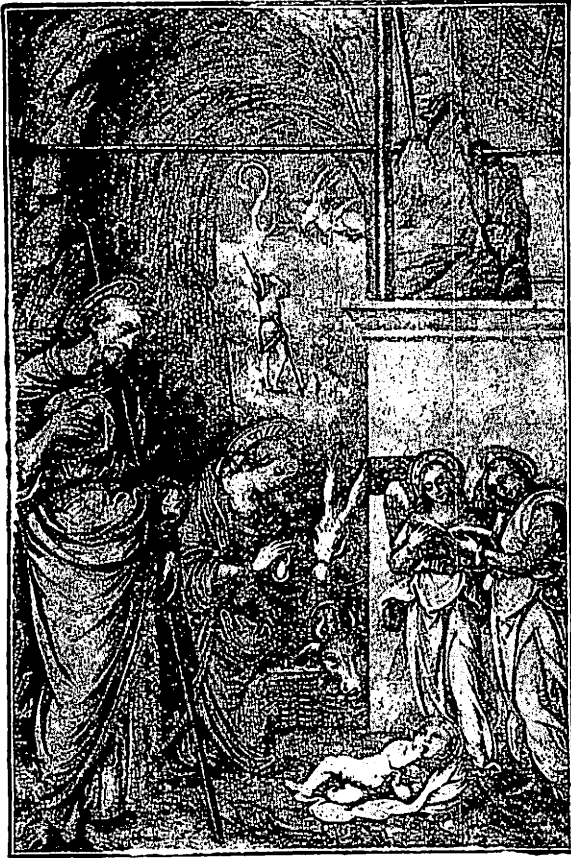
6. இயேசுகிறிஸ்து

இயேசுகிறிஸ்து என்னும் பெரியார் இப் பொழுதைக்கு 1935 வருஷங்களுக்கு முன்பிறந்தவர். அவர் யூத ஜாதியைச் சேர்ந்தவர். அவருடைய தாய் மோர் (மரியாள்) என்பவர். அவருடைய தந்தைக்கு ஜோஸப் (யோசேப்பு) என்று பெயர். அவர் பெத்லஹேம் என்னும் கிராமத்தில் ஒரு மாட்டுத் தொழுவத்தில் பிறந்தார். அந்தக் கிராமம் பாலஸ்தீன் என்னும் நாட்டில் இருக்கிறது. பாலஸ்தீன் சிறிய ஆசியாவின் ஒரு பாகம்.

புத்தரையும், ஜினரையும்போல் அவரும் ஒரு பேர் அறிஞர் ஆவர். அவர் நாஸரேத் என்னும் நகரில் வளர்ந்து வந்தார். அங்கே அவர் கடவுளின் அருளைப்பெற்று மிகுந்த புகழுடன் விளங்கினார். அவருக்கு வயது முப்பது ஆயிற்று. அப்பொழுது அவர் எருஸலேம் நகரத்துக்குச் சென்றார். அந்நகரம் பாலஸ்தீனின் தலை நகரமாகும்.

இயேசு, பாலஸ்தீன் குடிகள் கடவுளை மறந்து தீயவழிகளில் நடந்துவருவதைக் கண்டு மனம் நொந்தார். அவர் ஜனங்களுக்கு உண்மை அறிவை உண்டாக்க விரும்பினார். அவர், “கடவுள் ஒருவரே. அவருக்கு உருவம் இல்லை. அவர் அன்பே உருவாக உடையவர். அவர் எல்லா உயிர்களுக்கும் தகப்பன். மனிதர்கள் அனைவரும் அவருடைய மக்கள் ஆனதினால் சகோதரர்கள்

ஆவார்கள். முக்திக்கு அன்புதான் சிறந்த உபாயம்” என்று ஜனங்களுக்குக் கற்பித்தார்.

பெல்லஹம் மாட்டுத்தொழுவத்தில் பிறந்த சூழ்ந்த இயேசுகிறிஸ்து

இயேசு இணையில்லாத அன்பும், பொறுமையும் உடையவர். அவர் கோபம், பகை என்பனவற்றை அறியார். அவர் சென்ற இடங்களில் எல்லாம் ஏழைகளுக்கு உணவு அளித்தார். அவர்

நோய்களைப் போக்கிப் பலரைக் குணப்படுத்தினார். அவர் இறந்தவர்களை உயிர்ப்பித்தார். அவர் பல அற்புதங்களைச் செய்தார். அவர் காற்றையும் கடலையும் தமது ஆணையில் அடக்கினார். இவற்றை எல்லாம் கண்ட பலர் அவரைப் பின்பற்றினார்கள்.

யூத குருக்கள் இயேசுவைப் பகைத்தார்கள். அவர்கள் அவர் மீது பழிசுமத்தித் தங்கள் அரசனிடம் பிரியாதுகள் செய்தார்கள். அந்த மூட அரசன் இயேசுவைச் சிலுவையில் அறையும்படி உத்தரவு செய்தான். அவனுடைய வேலையாட்கள் அவ்வாறே செய்தார்கள். சாரும்பொழுதும் இயேசு தமது பொறுமையைக் கைவிடவில்லை. அவர் தமக்குத் தீமைசெய்த கொடியவர்களைக் கடவுள் மன்னிக்க வேண்டுமென வேண்டினார்.

அவர், தீமை செய்பவனுக்கு ஒருவன் நன்மையே செய்தல் வேண்டும் என்று கட்டளையிட்டார். அவர், “ஒருவன் உன்னை ஒரு கன்னத்தில் அடித்தால், நீ அவனுக்கு மறு கன்னத்தையும் காண்பி” என்று சொன்னார். இயேசு தாம் இறந்த மூன்றாம் நாள் உயிர்பெற்று எழுந்தாவிட்டார். அவர் எழுந்த நாள் ஞாயிற்றுக்கீழமை.

இயேசுவுக்குப் பன்னிரண்டு சிஷ்யர்கள் இருந்தார்கள். அவர்கள் அவருடைய மதத்தை நாலாத் தேசங்களிலும் பரப்பினார்கள். அவர்களில் ஒருவரான தாமஸ் என்பவர் இந்தியாவுக்கு வந்திருந்தார். அவர் மயிலாப்பூரில் ஸாந்தோமில் இறந்து போனார். அவருடைய உடலைப் பறங்கிமலையில் அடக்கம் செய்தார்கள்.

இயேசு, மனிதர்களின் பாபத்திற்காகத் தாம் சிலுவையில் இறந்தார். கடவுள் அவரை ஜனங்களின் பாபத்தைப் போக்குவதற்கென்றே அனுப்பினார். அதனால்தான் அவருக்குக் கிறிஸ்து எனப் பெயர் வந்தது. அவரை வழிபட்டவர்கள் கிறிஸ்தவர்கள் ஆவர். கிறிஸ்து பிறந்த நாள் கிறிஸ்ட்மஸ் என்பது. அது டிசெம்பர் மாதம் 25-ம் தேதியாகும். கிறிஸ்தவ மதம் உலகெங்கும் பரவியுள்ளது.

ஆங்கிலம் பயில்கின்றவர்கள் கிறிஸ்துவின் பிறப்பை முதலாகக்கொண்டு வருஷங்களைக் கணக்கிடுவார்கள். கிறிஸ்துவுக்கு முந்திய காலத்தைக் கி. மு. என்றும், அவர் பிறந்தது முதலான காலத்தைக் கி. பி. என்றும் சொல்லுவார்கள். நமது நாட்டில் ஏராளமான கிறிஸ்தவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய முன்னோர்களில் பலர் ஹிந்து மதத்தை நீத்துக் கிறிஸ்துவை வழிபட்டுக் கிறிஸ்தவர்கள் ஆய்விட்டார்கள். அதனால், பல ஹிந்து கிறிஸ்தவக் குடும்பங்கள் ஒரே இனத்தைச் சேர்ந்தனவாகும். ஆதலினால், ஹிந்துக்களும் கிறிஸ்தவர்களும் சகோதரர்களே ஆவார்கள்.

7. பொற்கால இந்தியா

மனிதர்களுக்கு இன்பமும், துன்பமும் மாறி மாறி வரும். எல்லாக் காலத்திலும் துன்பமே பட்டு வாழ்பவர்கள் இருக்கமாட்டார்கள். அது போலவே, ஆயுள் முழுவதும் இன்பமாகவே வாழ்கின்றவர்கள் இருப்பது கஷ்டம். ஒரு நாட்

டின் தன்மையும் அவ்வாறானதே. நமது இந்தியாவின் சரித்திரத்தைப் படிக்க அந்த உண்மை தெரியவரும். ஒருகால் நமது நாடு சிறந்ததும், செல்வம் நிறைந்ததும் இருந்தது. மற்றொருகால் அது தாழ்ந்ததும், வறுமையினால் வருந்தியும் இருந்தது. அது எல்லாக் காலத்திலும் ஒரே நிலையில் இருக்கவில்லை. எந்த நாடும் அவ்வாறு இருக்க இயலாது.

முன் காலத்தில் ஹிந்து அரசர்கள் நமது நாட்டை ஆண்டு வந்திருக்கிறார்கள். அவர்களில் அநேக வம்சங்கள் இருந்தன. அந்த வம்சங்களில் **குப்தவம்சம்** என்பது ஒன்று. அதைச்சேர்ந்த அரசர்களில் சிலர் மிகுந்த புகழ்பெற்றவர்கள். அந்த வம்சத்தின் முதல் அரசர் **சந்திரகுப்தர்** என்பவர். அதன் இரண்டாவது அரசர் **ஸழ்த்ரகுப்தர்** என்னும் பெயருடையவர். மூன்றாவது அரசர் **விக்ரமாதித்யர்** என்னும் பெயர் பூண்டவர்.

அந்த மூவர் காலத்திலும், அதற்குச் சிறிது காலம் பிந்தியும் இந்நாடு **பொற்காலம்** எனச் சொல்லத்தக்க நிலைமையில் இருந்தது. அப்பொழுது, நமது நாடு செல்வம் நிறைந்து இருந்தது. நாட்டுக் குடிகள் இன்பமாகவும், சுகமாகவும் வாழ்ந்திருந்தார்கள். அப்பொழுது நாட்டில் ஈகையும் தருமமும் நிரம்பிக் கிடந்தன. அரசர்கள் நீதி தவறாது ஆட்சி செய்து வந்தார்கள். அவர்கள் குறைவான வரிகளையே விதித்தார்கள். அவர்கள் வியாபாரத்தையும் கைத்தொழில்களையும் பரிவுடன் வளர்த்தார்கள். அவர்கள் கோயில்களையும்,

மடங்களையும், சத்திரங்களையும், கட்டுவித்தார்கள். அவர்கள் குளங்களையும், ஏரிகளையும், வாய்க்கால் களையும் வெட்டுவித்தார்கள். அவர்கள் பாதைகள் போடுவித்தார்கள். அவர்கள் நாலாவகையான கல்வியையும் போற்றிவந்தார்கள்.

குப்த அரசர்கள் காலத்தில் அறிஞரையல்லாமல்; சிற்பிகளும், சித்திரிப்போரும், பாடகரும், மற்றும் பலரும் மிக்க மேம்பாட்டை அடைந்திருந்தார்கள். அப்பொழுது நாட்டில் திருடர்கள் கிடையார். குடிகள் மோசம் செய்வதை அறியார்கள். அவர்கள் விருந்தினரை முகமலர்ச்சியுடன் வரவேற்பார்கள். அவர்கள் கடவுளிடத்து மிகுந்த அன்பு கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களது ஆட்சியில் நமது நாட்டிற்கு வந்த சில சீனர்கள் அரசர்களையும், குடிகளையும் மிகவும் புகழ்ந்து எழுதியிருக்கிறார்கள்.

விக்ரமாதியருடைய சபையில் அநேக ஒப்பில்லாத அறிஞர்கள் இருந்தார்கள். அவர்களில் ஒன்பது பெயர்கள் மற்றவர்களினும் மேம்பட்டவர்கள். அவர்களை நவரத்னங்கள் என்பார்கள். அவர்களில் ஒருவரான காளிதாஸர் உலகம் புகழும் கவி. அவருடைய சாதன்தலம் என்னும் நாடகம் இணையற்றது.

இவ்வாறு அந்த குப்த அரசர்கள் காலத்தில் நாட்டில் கல்வியும், செல்வமும், அமைதியும், இன்பமும் குடிகொண்டிருந்தன. அதனால், அதைப் பொற்காலம் என்பது வழக்கம். பிந்திய குப்த அரசர்கள் காலத்தில் குப்த ராஜ்யம் தனது

பெருமையை இழந்துவிட்டது. அப்பொழுது பொற்காலமும் நீங்கிவிட்டது.

ஆயினும், ஏழாவது நூற்றாண்டின் முதலில் அப்பொற்காலம் திரும்பவும் உண்டாயிற்று. அப்பொழுது ஹர்ஷர் என்னும் பௌத்த அரசர் ஆட்சி செய்து இருந்தார். அவரது ஆட்சி பல வகைகளிலும் விக்ரமாதீத்யருடைய செங்கோலை ஒத்திருந்தது. அவருக்குப்பின்பு நமது நாடு மறுபடியும் சீர் அழிந்துவிட்டது.

8. சீன யாத்திரிகர்கள்

சிலர் கடவுளை வணங்குவதற்காக ஆங்காங்கு உள்ள கோயில்களுக்குப் போவார்கள். அவர்கள் கடலாடவும், புண்ணிய நதிகளில் மூழ்கவும் கூடச் செல்லுவார்கள். அவ்வாறு பயணம் செய்பவர்கள் தாம் யாத்திரிகர்கள். நமது நாட்டிற்கு விக்ரமாதீத்யர் காலத்தில் சீன தேசத்திலிருந்து ஒருவர் வந்தார். அந்நாட்டிலிருந்தே மற்றொருவர் ஹர்ஷரது ஆட்சியில் இந்தியாவுக்கு வந்தார். அவர்கள் இருவரும் பௌத்தர்கள்.

முதலில் வந்த சீனருக்குப் பாஹியன் என்று பெயர். அவர் பௌத்தமத ஆராய்ச்சிக்காகவும், பௌத்த நூல்களைத் தேடவும் இங்கு வந்தார். அவர் நமது நாட்டின் பல இடங்களுக்குச் சென்று இருந்தார். அவர் தாம் கண்டவற்றையும், கேட்டவற்றையும் எழுதிவைத்திருக்கிறார். அதிலிருந்தும் நமக்கு நமது நாட்டைப்பற்றின பல விவரங்கள் தெரியவந்தன.

அவர் பாடலிபுரம் என்னும் நகரத்தின் அழகைக் கண்டு அளவில்லாத வியப்பை அடைந்தார். அவர் அந்நகரம் மனிதர்களால் அன்றித் தேவர்களால் கட்டப்பட்டதாக இருக்கவேண்டும் என்கிறார். குப்த அரசர்களுக்கு முன்பு அசோகர் என்ற ஒரு மிகப் பெரிய அரசர் இருந்தார். அவர் உலகம் புகழும் பெருமை வாய்ந்தவர். அந்நகரம் அப்பெரியார் கட்டியதே யாகும். பாஹியன், நமது நாட்டில் வைத்தியசாலைகளும், அன்ன சத்திரங்களும், பிரயாணிகளுக்கு விடுதிகளும், கோயில்களும் நிரம்பிக்கிடந்தன என்று சொல்லி இருக்கிறார்.

பிந்திய சீன யாத்திரிகருக்கு யுவாஞ்சுவாங் என்று பெயர். இவர், ஹர்ஷருடைய காலமும் பொற்காலமே யாகும் என்பதைப் பரக்கக் காட்டியிருக்கிறார். இவர், ஹர்ஷர் பொன் பல்லக்கில் ஊர்வலம் வருவார் என்றும், அதில் பொன்மணிகள் கட்டியிருந்தன என்றும் சொல்லுகிறார். இவர் அரசருடைய கொலு மண்டபம் பொன் தகடுகளினால் அமைக்கப்பட்டு இருந்தது என்கிறார். அதில் ரத்னங்கள் இழைக்கப்பட்டு இருந்தனவாம்.

அரசர் நியாய விசாரணைக்காக ஊர்ஊராகச் செல்லுவார். அவருடன் நூற்றுக்கணக்கான வாத்தியக்காரர்களும், வேலையாட்களும் செல்லுவார்கள். அவர்கள் போசூர்பொழுது பொன் மணிகள் கட்டியுள்ள பொன் பேரிகைகளை முழங்கிக்கொண்டே போவார்கள். அவர்களுடன் செல்லும் யானைகளும், குதிரைகளும் பட்டுக்களினாலும்,

பொன் நகைகளினாலும் அழகு செய்யப்பட்டுப் பொலிந்தன.

ஹர்ஷர் புத்தருக்கும், விஷ்ணுவுக்கும், சிவனுக்கும் திருவிழாக்கள் நடத்துவது வழக்கம். அவை மிக்க அழகாக நடைபெறும். அப்பொழுது அரசர் அளவில்லாத தானங்களைச் செய்வார். அவர் தமது பணச்சாலையில் உள்ள பொருள்களை எல்லாம் கொடுத்து விடுவார். அவர் தமது ஆடைகளையும், நகைகளையுங் கூடக் கழற்றி வழங்கி விடுவார். அவருடைய பொற்காலத்திலும் நாட்டில் அமைதியும், செல்வமும், கல்வியும் தழைத்திருந்தன.

9. முகம்மது நபி

நமது இந்தியாவுக்கு மேற்கில் அரேபியா என்று ஒரு நாடு இருக்கிறது. அதன் தலைநகரம் மெக்கா என்பது. அங்கே அப்துல்லா என்று ஒரு பெரியார் இருந்தார். அவருடைய மனைவியார் அமீனா என்பவர். கி. பி. 570-ம் வருஷத்தில், அவர்களுக்கு ஓர் ஒப்பற்ற பிள்ளை பிறந்தது. அப்பிள்ளையே பல நாட்டினரும் தொழுது போற்றுகின்ற முகம்மது என்பவர்.

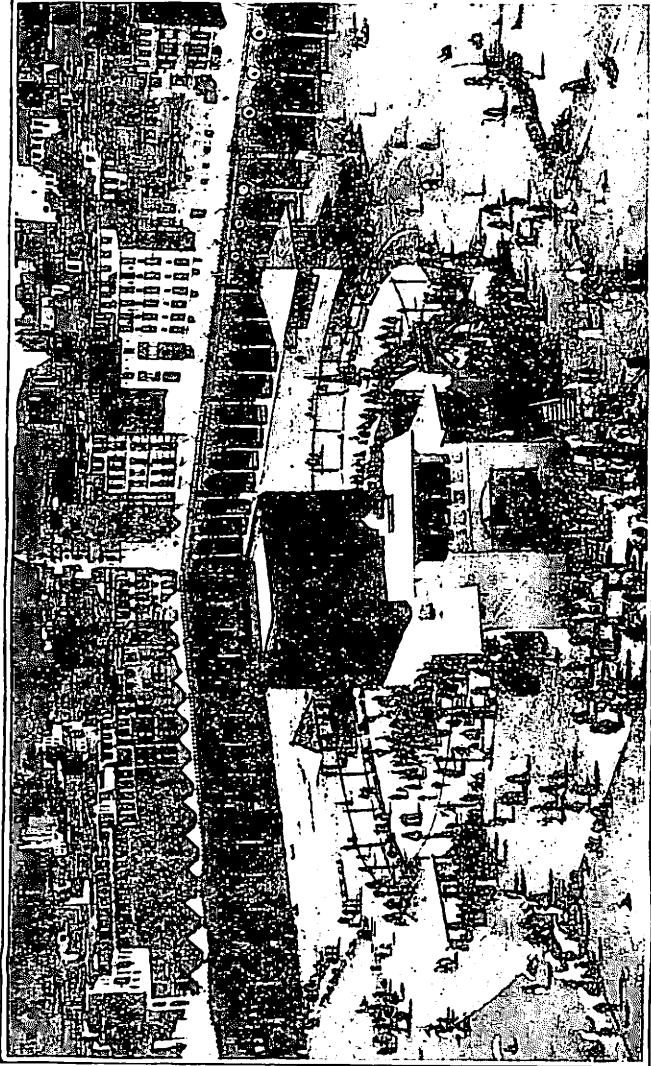
அவர் பிறப்பதற்கு முன்னமேயே அவருடைய தந்தை இறந்துபோனார். அவர் பிறந்த சில வருஷங்களுக்குள் அவருடைய தாயும் காலம் சென்றார். அதனால், முகம்மது தமது தந்தையின் சகோதரருடைய பாதுகாப்பில் வளர்ந்துவந்தார். அவருக்கு வயது இருபத்தைந்து ஆயிற்று. அப்

பொழுது அவர் கடிஜா அம்மையின் வேலையில் அமர்ந்துகொண்டார். கடிஜா என்பவர் குணத்திலும் செல்வத்திலும் மிகுந்தவர். அவர் முகம்மதுவின் நன்னடக்கையையும், நற்செய்கைகளையும் கண்டு வியந்தார். அவர் முகம்மதுவை மணம் செய்துகொண்டார்.

அரபியர்கள் பல தெய்வங்களை வணங்கியும், முரட்டுக் குணங்களில் பழகியும் வந்தார்கள். முகம்மது அவர்களைச் சீர்திருத்த விரும்பினார். அவர், அவர்களுக்கு நல்லறிவை ஊட்டினார். அவர், “கடவுள் ஒருவரே. அவருக்கு உருவம் கிடையாது. அவர்முன் மக்கள் அனைவரும் சகோதரர்களும், சகோதரிகளும் ஆவார்கள். விக்ரஹங்களை வணங்குவது தவறு. எவரும் கள் குடிக்கக்கூடாது. ஒவ்வொருவரும் கடவுளைத் தினமும் ஐந்து முறை வணங்கவேண்டும்” என்று ஜனங்களுக்குக் கற்பித்தார். முகம்மது தங்களுடைய பழைய வழக்கங்களை மாற்றிவிடுகிறார் என்றெண்ணி அரபியர்கள் அவரை வெறுத்தார்கள். அவர்கள் அவரைக் கொல்லவும் எண்ணினார்கள். முகம்மது அவர்களிடமிருந்தும் தப்பி மேடனாவுக்கு ஓடிப்போனார். முகம்மதியர்கள் அது முதலாகத் தங்கள் வருஷங்களைக் கணக்கிடுகிறார்கள்.

மேடனாக் குடிகள் முகம்மதுவை வழிபட்டு, அவருடைய ஆணையின்படி நடந்தார்கள். அப்பொழுது முகம்மது அவர்களுக்கு ஒரு நபி ஆனார். முகம்மது நபியின் கொள்கைகளை மேற்கொண்டவர்கள் முகம்மதியர்கள். முகம்மதியர்

கள் கடவுளை அல்லா எனச் சொல்லிக் கொண்டாடு
கிறார்கள். அவர்களுடைய மதத்திற்கு இஸ்லாம்
என்று பெயர்.

| Exclusive News Agency.

மெட்ரா பட்டணத்தின் காட்சி

முகம்மது சில வருஷங்களானதும் மெக்கா வின்மீது படையெடுத்து வந்து அதை வென்றார். அப்பொழுது மெக்காக் குடிகளும் அவரை வழிபட்டார்கள். நாளடைவில் இஸ்லாம் மதம் பல அயல் நாடுகளிலும் பரவிவரலாயிற்று. முகம்மதியர்கள் பல நாடுகளின்மீது படையெடுத்துச் சென்று அவற்றை வென்றார்கள். அந்நாடுகளில் எல்லாம் அவர்கள் தங்கள் மதத்தைப் பரப்பினார்கள். அவர்கள் இந்தியாவின்மீதும் படையெடுத்து வந்தார்கள். அவர்கள் இந்நாட்டை வென்று அரசாளவும் தொடங்கிவிட்டார்கள். அப்பொழுது இந்நாட்டுப் பழங்குடிகளில் பலர் முகம்மதியர்கள் ஆனார்கள்.

இப்பொழுது நமது நாட்டில் ஏராளமான முகம்மதியர்கள் குடியிருக்கிறார்கள். அவர்களில் பழைய முகம்மதியக் குடும்பங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் சிலர். மற்றையவர்கள் ஹிந்துக்களாக இருந்து முகம்மதிய மதத்தைத் தழுவிக்கொண்டவர்களின் சந்ததியில் சேர்ந்தவர்கள் ஆவார்கள். எனவே, பல ஹிந்து முகம்மதியக் குடும்பங்கள் ஒரு குடும்பத்திலிருந்தே உண்டானவைகளாம். அதனால், அவர்கள் அனைவரும் ஒரு ஜாதியினரே. ஆனால், அவர்களுடைய மதங்கள் மட்டில் வேறும். இதை உணர்ந்தால், நமது வேற்றுமைகள் தொலைந்து ஒற்றுமை உண்டாகும். ஹிந்துக்களும், முகம்மதியரும், கிறிஸ்தவரும் மற்றும் பலரும் ஒத்து வாழ்ந்தால்தான் நாடு மேன்மையுறும்.

10. ஹிந்து மதாசாரியர்கள்

நமது நாட்டில் பௌத்தமதம், சமணமதம், இஸ்லாம் மதம் இவை பரவி வந்தபொழுது,

ஸ்ரீமத் சங்கராசாரியர்

ஹிந்துமதம் குறைவுபட ஆரம்பித்தது. அப்

பொழுது சில ஹிந்துமத ஆசாரியர்கள் தோன்றினார்கள். அவர்கள் ஹிந்து மதத்தை நிலைபெறச் செய்தார்கள். அவர்களில் ஸ்ரீமத் சங்கராசாரியர் ஒருவர்.

ஸ்ரீமத் சங்கரர் ஒரு நம்பூதிரிப் பிராமணர். அவர் காலடி என்னும் ஊரில் பிறந்தார். அது மலையாளத்தில் இருக்கிறது. சங்கரர் சிறுவயதிலேயே தமது தந்தையை இழந்துவிட்டார். ஆயினும், அவர் தமது பதினாறுவது வயதிற்குள் பல கலைகளையும் நன்றாகக் கற்று அறிஞர் ஆனார். அவர் துறவியாகிக் காசிக்குச் சென்றார். அங்கே அவர் சிலகாலம் இருந்தார். பிறகு அவர் தென்னாட்டிற்குச் சென்று ஜனங்களுக்கு ஹிந்து மதத்தின் பெருமையை எடுத்துக் காட்டினார். அவர் சிலகாலம் காஞ்சிபுரத்தில் தங்கியிருந்தார். அப்பொழுது அவர் அங்கே மாணவர்கள் கல்வி கற்பதற்கு வேண்டிய சிறந்த ஏற்பாடுகளைச் செய்தார். அவர் வடமொழியில் சில உயர்ந்த நூல்களைச் செய்திருக்கிறார். அவர் கி. பி. எட்டாவது நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்திருந்தார்.

ஸ்ரீமத் ராமாநுஜர் என்பவர் கி. பி. 1017-ல் ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் தோன்றினார். ஸ்ரீபெரும்பூதூர் என்பது செங்கற்பட்டு ஜில்லாவில் இருக்கிறது. அவர் சிறுவராக இருக்கும்பொழுது காஞ்சிபுரம் சென்றார். அங்கே யாதவப்பிரகாசர் என்னும் ஒரு பேர் அறிஞர் இருந்தார். ராமாநுஜர் அவரிடம் சிறக்கக் கல்வி கற்றுப் பெரிய கல்விமான் ஆனார். அவர் தமது குருவினும் சிறந்து விளங்கினார்.

அதனால், யாதவப்பிரகாசருக்கு அவரிடம் பொரு
மை உண்டாயிற்று. அதையறிந்த ராமாநுஜர்
ஸ்ரீரங்கம் சென்றுவிட்டார்.

ஸ்ரீமத் ராமாநுஜர்

அவர் சிறிதுகாலம் ஸ்ரீரங்கத்தில் வாழ்ந்தி
ருந்து திரும்பவும் காஞ்சிபுரம் வந்தார். அப்
பொழுது அவருக்கு இல்வாழ்க்கையில் வெறுப்பு
உண்டாயிற்று. அதனால், அவர் துறவியானார்

அவர் துறவிகளுக்கு எல்லாம் சிறந்து விளங்கின தனால், அவருடைய சிஷ்யர்கள் அவரை யதீராஜர் எனக் கொண்டாடினார்கள். அவருக்கு உடையவர், பாஷ்யகாரர், எம்பெருமானார் என்னும் பெயர்களும் வழங்கி வருகின்றன.

ஸ்ரீரங்கத்தில் ஆளவந்தார் என்று ஒரு பெரியார் இருந்தார். அவர் முக்தியை அடைந்து போனார். அப்பொழுது அவருடைய சிஷ்யர்கள் ராமாநுஜரை ஸ்ரீரங்கம் அழைத்துச் சென்றார்கள். அக்காலத்தில் துலோத்துங்கன் என்பவன் சோழ நாட்டை ஆண்டிருந்தான். அவன் சைவ மதத்தைச் சேர்ந்தவன். அவன் வைஷ்ணவரான யதீராஜருக்குத் தீமை செய்ய எண்ணினான். அதையறிந்த உடையவர் மைசூருக்குச் சென்று விட்டார்.

ராமாநுஜர் வைஷ்ணவ மதத்தைப் பரப்பி அதைப் பலரும் பின்பற்றும்படி செய்தார். அவர் எல்லா ஜாதியினரும் கடவுளை வழிபட்டு முக்தியை அடையலாம் எனச் சொன்னார். அவரிடம் கேட்பவர் மனதைக் கவரும் திறமை இருந்தது. கடவுள் மனிதரைக் காப்பாற்ற எண்ணிப் பன்முறை உலகில் பிறந்தார். அவரை ஜனங்கள் நேரில் கண்டார்கள். ஆயினும், அவர்கள் அவரை வழிபடவில்லை. பின்பு ராமாநுஜர் பிறந்து ஜனங்களுக்குக் கடவுளைக் குறித்த அறிவை ஊட்டினார். அப்பொழுது அவர்கள் கடவுளை வழிபட்டார்கள். அவரும் வடமொழியில் பல அரிய பெரிய நூல்களைச் செய்திருக்கிறார்.

ஸ்ரீமத் மத்வாசாரியர் என்னும் பெரியார் உடுப்பி என்னும் ஊரில் பிறந்தார். அது தென் கன்னடம் ஜில்லாவில் இருக்கிறது. அவரும் சிறந்த கல்வியாளர். அவரும் துறவியாகி ஊர்ஊராகச் சென்று ஹிந்து மதத்தைப் பரப்பினார். அவரும் வட மொழியில் சில பெரிய நூல்களை இயற்றி இருக்கிறார். அவர் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் இருந்தார்.

இவர்களுக்குப்பின்பு ராமாநந்தர், கபீர், சைதன்யர் முதலான பல பெரியார்கள் தோன்றி ஹிந்து மதத்தைப் பரப்பினார்கள்.

11. மதுரை

முன் காலத்தில் வட இந்தியாவில் அநேக ராஜ்யங்கள் இருந்தன அல்லவா? அதுபோன்று, அப்பொழுது தென் இந்தியாவில் மூன்று ராஜ்யங்கள் இருந்தன. அவை சோ ராஜ்யம், சோழ ராஜ்யம், பாண்டிய ராஜ்யம் என்பன. பாண்டிய ராஜ்யத்தின் தலைநகரம் மதுரை.

மதுரை மிகப் பழமையான பட்டணம். அதைத் தமிழ் நூல்கள் புகழ்ந்து கூறியுள்ளன. அது அக்காலத்திலேயே வியாபாரத்திலும், கைத் தொழில்களிலும் சிறந்து இருந்தது. மதுரைக்கு இத்தலி நாட்டிலுள்ள ரோம் என்னும் நகரத்திலிருந்து வர்த்தகர்கள் வருவதுண்டு எனத் தெரிய வருகிறது. அப்பொழுது கோற்கை, காவிரிப்பூம் பட்டினம், முசீர், வைக்கரை என்பவைகள் சிறந்த துறைமுகங்களாக இருந்தன.

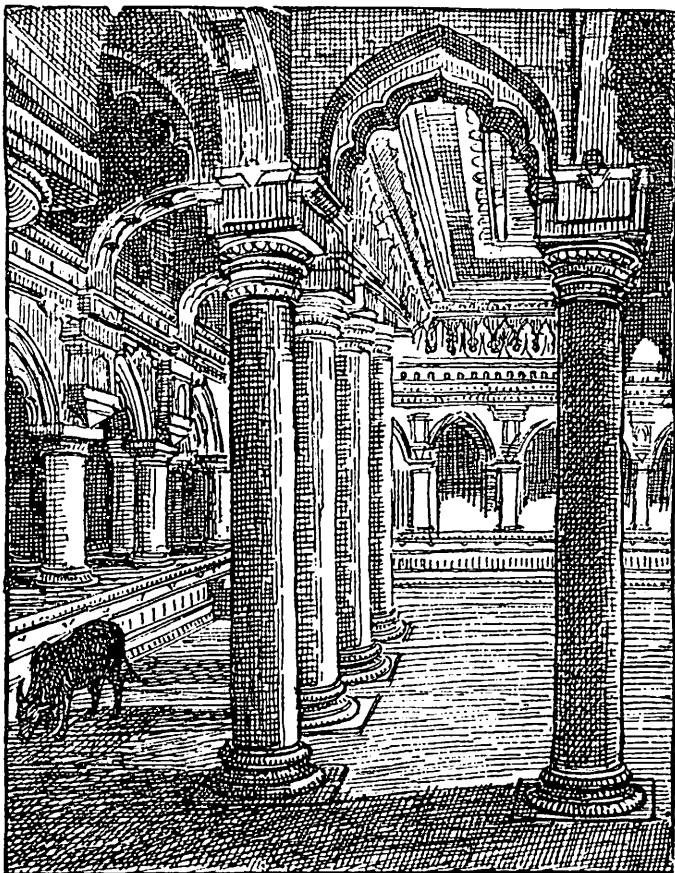
மதுரை வங்காள விரிகுடாவினின்றும் சிறிது தூரத்தில் இருந்தது. அதைச்சுற்றி ஒரு பலமான மதிலும், மதிலையடுத்து ஓர் ஆழமான அகழியும் இருந்தன. அந்நகரத்துக்கு நான்கு வாயில்கள் இருந்தன. ஒவ்வொன்றின்மீதும் ஒரு பெரிய கோபுரம் இருந்தது.

மதுரையில் தமிழ்க் கல்வி மிகுந்த முன்னேற்றத்தை அடைந்து இருந்தது. பாண்டிய அரசர்கள் கற்றோரை மிகவும் போற்றி வந்தார்கள். மதுரையில், மூன்று தமிழ்ச் சங்கங்கள் இருந்தன. சங்க நூல்கள் யாவும் மேலானவைகள். சங்கப் புலவர்கள் புகழ் பெற்றவர்கள்.

இவ்வளவு பெருமை வாய்ந்த மதுரை கடலில் மூழ்கி விட்டது. அதனால், அந்நகர்க் குடிகள் இன்னும் மேற்கில் சென்று ஒரு புதிய நகரத்தை உண்டாக்கினார்கள். அதுவே இப்பொழுதுள்ள மதுரை. புது மதுரையும் அழகான பட்டணமே யாகும். அதில் பல உயர்ந்த கட்டிடங்கள் இருக்கின்றன. அங்குள்ள தீருமலை நாயக்கர் மஹால் மிகவும் சிறந்தது. மீனாக்கியம்மன் கோயிலும், அதை அடுத்து உள்ள புது மண்டபமும் வெகு அழகானவைகள். புது மண்டபம் 320 அடி நீளமும், 100 அடி அகலமும் உள்ளது. அதைச்சுற்றி ஓர் அகழ் இருக்கிறது. அந்த மண்டபத்தைக் கட்ட இருபது லக்ஷம் பொன்னும், இருபத்திமூன்று வருஷங்களும் ஆயின.

மதுரையிலுள்ள மாரியம்மன் தேப்பக்துள்ம் மிகப் பெரியது. அது 1000 அடி நீளமும், 1000

அடி அகலமும் உள்ளது. அதன் நடுவில் ஒரு கோயில் இருக்கிறது. கோயிலைச் சுற்றி ஓர் அழகிய தோட்டம் இருக்கிறது. அதில் மா, பலா, வாழை தென்னை முதலிய மரங்கள் இருக்கின்றன.

திருமலை நாயக்கர் மஹால்

மதுரையிலுள்ள கட்டிடங்களில் அழகான உருவங்கள் தீட்டப்பட்டு இருக்கின்றன. அவற்

றைத் தீட்டிய சிற்பிகள் மிக்கத் திறம் வாய்ந்த வர்களாக இருந்திருக்கவேண்டும். மதுரையில் நெசவுத் தொழில் அதிகம். அங்குள்ள ஸௌ ராஷ்டிரர்கள் வெகு கெட்டிக்காரர்கள். அவர்கள் நெய்யும் பட்டும் சரிகையும் கலந்த வேஷ்டிகளும், புடவைகளும் மிகவும் சிறந்தவைகளாம். அவர்கள் சாயம் போடுவதிலும் கைதேர்ந்தவர்கள்.

புகழேந்திப்புலவர் என்னும் பெரியார் பழைய மதுரையை மிகவும் புகழ்ந்து பாடியிருக்கிறார். நீங்கள் பெரியவர்களாகும்பொழுது அதைப் படித்து மதுரையின் பெருமையைத் தெரிந்துகொள்ளுங்கள்.

12. தென் இந்திய மாலுமி அரசர்

சோழ அரசர்களில் ராஜராஜதேவர் என்று ஒருவர் இருந்தார். அவர் கி. பி. 985-ல், பட்டத்துக்கு வந்தார். அவர் மிகுந்த புகழ் பெற்றவர். அவர் பாண்டிய அரசனையும், சேர் அரசனையும் வெல்லவேண்டுமென விரும்பினார். அதன் பொருட்டு அவர் தமது போர்ப்படைகளைச் செம்மையாகப் பயிற்றுவித்தார். அவர் ஆண்மையும், பலமும் பொருந்திய வீரர்களையே போர்ப்படையில் சேர்த்துக்கொள்ளுமாறு கட்டளையிட்டார்.

சுமார் பத்து வருஷங்கள் ஆயின. அப்பொழுது சோழ அரசர் தம்மிடம் போதுமான போர்வலிமை இருப்பதாக எண்ணினார். அவர் பாண்டியன்மீது படையெடுத்துச் சென்று அவனை வென்றார். அவர் குடகுநாட்டைத் தமது நாட்

டோடு சேர்த்துக்கொண்டுவிட்டார். பின்னர், அவர் தகவிலைத்தின்மீது படையெடுத்துச் சென்று, பல வெற்றிகள் பெற்றார். ஆனால், சேர அரசன் மட்டில் அவரைச் சிறிதும் மதிக்கவில்லை. அவன் வலிமை மிகுந்து இருந்தான்.

ராஜராஜர் அவனுடன் சமாதானம் செய்து கொள்ள எண்ணினார். அதற்காக அவர் அவனிடம் ஒரு தூதனை அனுப்பினார். சேர அரசன் அவனை இழிவுபடுத்தி அனுப்பிவிட்டான். அதைக்கண்ட சோழர் அவனை எவ்விதத்திலாவது தண்டிக்கவேண்டும் எனத் தீர்மானித்துக் கொண்டார்.

அப்பொழுது சோழநாட்டுக் குடிகளில் சில சிறந்த மாலுமிகள் இருந்தார்கள். சோழ அரசரிடம் சிறிது கப்பல்படையும் இருந்தது. ராஜராஜர் கப்பல் செய்பவனைத் தம்மிடம் வரவழைத்தார். அவர் அவனை எவரும் அறியாதபடி ஒரு கப்பல் படையைத் தயாரிக்கும்படி சொன்னார். அவர், அவன் கப்பல்களை நன்றாய்ப் பக்குவப்படுத்திய மரங்களைக்கொண்டு செய்யவேண்டும் என்றும் ஆணையிட்டார். அவர் அவனுக்கு ஏராளமான பணம் தருவதாகவும் வாக்களித்தார். பின்னர், அவர் பாய்த்திரைகள் செய்பவனை வரவழைத்தார். அவர் அவனைப் பெரிய பருவக் காற்றில்கூடக் கிழியாதனவான சீலைகளைத் தயாரிக்கச் சொன்னார். அவைகளைப் பாய்கள் என்பது வழக்கம்.

எவரும் அறியாதபடி யாவும் தயாராகி

வந்தன. அரசருடைய கப்பல் மற்றைய யாவற்றினும் அழகாக அமைந்திருந்தது. அதன் வெளிப்புறம் வர்ணம் பூசப்பட்டும், உள்புறம் பொன் தகடுகளினால் மூடப்பட்டும் அமைந்தன. அதன் பாய் பட்டுகளினாலானது. எல்லாம் முடிந்ததும் அரசர் தேரில் சென்றார். அவர் கப்பல்களைப் பார்த்து மிகுந்த மகிழ்ச்சியை அடைந்தார்.

ஒருநாள் இரவில் கப்பல்படை துறைமுகத்திலிருந்தும் மேளதாளங்களுடன் புறப்பட்டது. அது கண்யாகுமரியைச் சுற்றிக்கொண்டு அரபிக்கடலில் நுழைந்து வடக்கில் சென்றது. அப்பொழுது, சேரனது கப்பல்படை கந்தலாரில் தங்கியிருந்தது. சோழர்படை வருவதைச் சேரர்கள் சிறிதும் அறியார்கள். திடீரென்று சோழரது கப்பல்படை சேரரது படையைத் தாக்கி எதிர்த்துச் சண்டையிட்டது. சேரர்படை அடியோடு தோற்றுப்போயிற்று. சோழரது படை வெற்றிபெற்றுத் தம் இருப்பிடம் சேர்ந்தது. இதுவே நமது நாட்டில் நடந்த முதல் கப்பல் சண்டை. அதுமுதலாகச் சோழ அரசரது புகழ் முன்னிலும் அதிகம் ஆயிற்று. அவர் மும்முடிவேந்தர் என்னும் பெயரையும் பெற்றார். அதன் பின்னரும் அவர் அநேக கப்பல் சண்டைகள் செய்து எல்லாவற்றிலும் வெற்றிபெற்றார். தமது வயது முதிர்ந்துவிடவும், ராஜராஜர் ராஜ்யத்தைத் தமது மைந்தரான ராஜேந்திரரிடம் ஒப்புவித்துவிட்டார். அவர் தமது காலத்தைக் கடவுள் வழிபாட்டில் கழித்துவந்தார். அப்பொழுது, அவர் பல சிறந்த

கட்டிடங்களைக் கட்டுவித்தார். அவை எல்லா வற்றிலும் சிறந்தது தஞ்சாவூரிலுள்ள பிருகதீசுவரர் கோயிலாம்.

அவர் அந்தக் கோயிலின் மதில்களிலும், கோபுரத்தின் அடிப்புறத்திலும் தமது வெற்றி களைப்பற்றின விவரங்களைச் செதுக்கி வைத்திருக்கிறார். உயர்ந்த ஒரு கப்பல்படையை அமைத்து, அதை நடத்திப் பல சண்டைகள் செய்து வெற்றி பெற்றதனால், அவருக்கு மாலும் அரசர் என்னும் பெயர் பொருந்தியதேயாகும்.

13. ருத்ரரம்பாதேவி

பதின்மூன்றாவது நூற்றாண்டில், காகதீயர் என்னும் வகுப்பினர் ஓரங்கல் நாட்டை ஆட்சி செய்திருந்தார்கள். அவர்களில் கணபதி என்று ஒருவர் இருந்தார். அவருக்குப் பிள்ளை இல்லை. அவருக்கு ருத்ரரம்பா என்றும் கணபரம்பா என்றும் இரண்டு பெண்கள் மட்டும் இருந்தார்கள். கணபதி அரசர் அவர்களுக்கு நன்றாகக் கல்வி கற்பித்தார். அல்லாமலும், அவர் ருத்ரரம்பாவை ராஜ்யத்தை ஆளும் முறைகளிலும் நன்றாகப் பயிற்றுவித்தார். அவர் தமக்குப் பிறகு ருத்ரரம்பா பட்டத்துக்கு வர வேண்டுமெனத் தீர்மானித்துக்கொண்டார். அவர் அவருக்கு ருத்ர தேவ மஹாராஜா எனப் பெயரிட்டார்.

ருத்ரரம்பாதேவி கி. பி. 1260-ல் பட்டத்துக்கு வந்தார். அவர் ருத்ரதேவர் I என்னும் பெயரை வைத்துக்கொண்டார். அவ்வம்மையார் மிகவும்

கெட்டிக்காரர். அவருடைய ஆட்சியில் நாடு செழித்திருந்தது. குடிகள் சுகமாகவும், இன்பமாகவும் வாழ்ந்து வந்தார்கள். அவர் ஆண்டேடம் பூண்டு சபைக்கு வருவார். அங்கே அவர் தமது மந்திரிகளோடும், சேனைத் தலைவர்களோடும் ராஜகாரியங்களைக் குறித்து ஆராய்ச்சி செய்வார்.

ஒருகால், மஹாதேவராஜர் என்னும் யாதவ அரசர் அவருடைய நாட்டின்மீது படையெடுத்து வந்தார். ருத்ரரம்பாதேவி அவரைத் தோற்க அடித்துவிட்டார். அவருடைய சேனைகள் ஓடிச் சென்றன. அப்பொழுது அவர் அவற்றை வெகு தூரம் தூரத்திச் சென்றார். யாதவ அரசர் காகதிய அரசிக்கு ஏராளமான பணத்தைத் தந்து, அவருடன் சமாதானம் செய்து கொண்டார். ருத்ரரம்பாதேவி தாம் அடைந்த வெற்றியைக் குறிக்கத் தமது நாட்டின் எல்லையில் ஒரு கம்பத்தை நாட்டு வித்தார். அதில் அவர் தாம் கொண்ட வெற்றியின் விவரங்களைச் செதுக்கி வைத்தார்.

அப்பொழுது இந்நாட்டிற்கு மார்க்கோ போலோ என்ற ஒரு வெனிஸ் நகரத்தினர் வந்திருந்தார். அவர் ருத்ரரம்பாவை மிகவும் புகழ்ந்து கூறியுள்ளார். அவ்வரசியின் பெருமையை உணர்த்தும் சில கல்வெட்டுக்களும் கிடைத்துள்ளன. அவற்றில் அவரைச் சகல புவன சக்ரவர்த்தி என்றும் அவன்யவன சம்பவ மஹாராஜ ஸீம்மா என்றும் குறித்திருக்கிறது. அவ்வரசி முப்பத்தைந்து வருஷகாலம் ஆட்சி செய்திருந்தார். அவருக்குப்பின்பு அவருடைய பெயரான

இரண்டாவது பிரதாபநுதர் அரசரானார். ருத்ராம் பா தேவி பட்டத்துக்கு வருவதற்கு இருபது வருஷங்களுக்கு முன்பு டில்லியில் சுல்தான் ரஸ்யா என்னும் முகம்மதிய அரசி செங்கோல் செலுத்தி வந்தாள். சற்று முன்பின்கை அப்பொழுது பாரஸிகத்திலும் ஒரு பெண் அரசி ஆட்சி பெற்றிருந்தாள். இதுவும் ஒரு வியப்பே அல்லவா?

14. விஜயநகரம்

ருத்ராம் பா தேவி இறந்து முப்பது வருஷங்கள் ஆயின. அப்பொழுது டில்லியில் முகம்மது துக்ளக் என்ற ஒரு முகம்மதிய அரசர் ஆட்சி செய்திருந்தார். அவர் துக்ளக் வகுப்பினர். அவர்களுக்கு முன்பு அடிமை அரசர்கள் என்னும் வகுப்பினர் டில்லியில் ஆண்டுவந்தார்கள். சுல்தான் ரஸ்யா அடிமை அரச வம்சத்தைச் சேர்ந்தவளே ஆவாள்.

துக்ளக் பல கொடுமைகள் செய்து, குடிகளைத் துன்புறுத்தினார். அவர் கி. பி. 1332-ல், ஓரங்கல் நாட்டைப் பிடித்துக்கொண்டார். அப்பொழுது அங்கே ஹரிஹர், புக்கர் என்று இரண்டு சகோதரர்கள் இருந்தார்கள். அவர்கள் ஓரங்கலை நீத்து ஆனைக்குந்திக்கு வந்தார்கள். ஆனைக்குந்தி துங்கபத்திரை ஆற்றின் வடகரையில் இருந்தது. அது ஒரு சிறிய ராஜ்யம் ஆகும். நாளடைவில் ஹரிஹர் அதற்கு அரசர் ஆனார். புக்கர் அவருடைய போர்ப்படைகளுக்குத் தலைவராக இருந்தார்.

அப்பொழுது பம்பா நகரில் ஓர் ஆந்திரப் பிராமணர் இருந்தார். அவர் நன்றாகக் கற்றவர். அவர் கடவுளினிடத்துப் பேரன்பு உடையவர். அவரிடம் ஒப்பற்ற நாட்டுப் பற்றும் இருந்தது. ஹரி ஹரரும், புக்கரும் அவரைக் குருவாகக் கொண்டு வணங்கிவந்தார்கள். அப்பொழுது முகம்மதியர் இழைத்துவந்த தீமைகள் ஆணைக் குந்திக்கும் பரவிவரலாயிற்று. அதனால், அவர்கள் தங்கள் குருவின் ஆணைப்படி துங்கபத்திரையின் தென்கரையில் ஒரு நகரத்தை உண்டாக்கினார்கள். அதற்கு அவர்கள் வித்யாரண்யம் எனப் பெயரிட்டார்கள். பின்னர், அதற்கு விஜயநகரம் என்னும் பெயரும் உண்டாயிற்று.

முகம்மதியருடைய துன்பங்களைப் பொறுக்க முடியாத ஹிந்துக்கள் அங்கே வந்து குடியேறினார்கள். நாளடைவில் அது ஒரு பெரிய நகரம் ஆய்விட்டது. அது அழகிலும், செல்வத்திலும் ஒப்பில்லாது இருந்தது. அதில் கண்ணைக்கவரும் மண்டபங்களும், மாளிகைகளும் மிக்கச் சிறப்புடன் விளங்கின. அது ஒரு ராஜ்யத்தின் தலைநகரமாக இருந்தது. அதற்கு விஜயநகர ராஜ்யம் என்று பெயர்.

அந்த ராஜ்யத்தை ஆண்டுவந்த அரசர்களில் கிருஷ்ணதேவராயர் என்று ஒருவர் இருந்தார். அவர் அழகில் சிறந்தவர்; சிறக்கக் கற்றவர்; கவிபாடும் திறம் வாய்ந்தவர். அவர் கல்வியையும் கற்றோரையும் பெரிதும் போற்றிவந்தார். அவர் தயையும், அன்பும் மிக்கவர். அவரது ஆட்சியில்

குடிகள் இன்புற்று வாழ்ந்திருந்தார்கள்.

அரசருடைய சபையில் அநேக அறிஞர்கள்

கிருஷ்ண தேவராயர்

இருந்தார்கள். அவர்களில் எட்டுப்பெயர்கள் மற்றவர்களினும் சிறந்தவர்கள். அவர்களுக்கு அஷ்டதீக் கஜங்கள் என்று பெயர். தேனாலிராமன் என்னும் கோமாளி அவர்களில் ஒருவர். தீம்மரசு என்னும் அவருடைய மந்திரியும் அவர்களில் ஒருவர் ஆவர். ராயருக்கு அவரிடம் அன்பு அதிகம். அதனால், அவர் தீம்மரசுவை அப்பாஜி என்று அழைப்பார்.

ராயர் கட்டிடப் பிரியர். அவர் அநேக கோயில்களைக் கட்டுவித்தார். அவர் ஏராளமான ஏரி, குளங்களையும் வெட்டுவித்தார். அவருக்குப்பின்பு அந்த ராஜ்யம் அழிந்து விட்டது. முகம்மதியர்கள் விஜயநகரத்தை இடித்துத் தகர்த்துப் பாழாக்கி விட்டார்கள். அந்நகரம்

இருந்ததின் அடையாளங்களை நாம் ஹம்பி என் னும் கிராமத்தின் அருகில் இன்றும் காணலாம். அது பல்லாரி ஜில்லாவில் இருக்கிறது.

விஜயநகரம் உண்டான இடத்திலேதான் பழைய கிஷ்கிந்தை இருந்தது எனச் சிலர் எண்ணுகிறார்கள். இராமனுக்குத் துணைசெய்த சுகரீ வன் அங்கே ஆட்சி செய்திருந்தான் என்பது உங்களுக்குத் தெரியும்.

15. குரு நானக்

நமது இந்தியாவின் வடமேற்கில் பஞ்சாப் என்று ஒரு நாடு இருக்கிறது. அந்நாட்டில் குடியிருப்பவர்களில் பெரும்பாலார் ஸீக்கர்கள். அவர்களுடைய மதம் ஸீக்க மதம் எனப் பெயர்பெறும். அதை உண்டாக்கிப் பெருக்கினவர்கள் பதின் மர். குரு நானக் என்பவர் அவர்களில் முதலானவர்.

அவருடைய தந்தை ஒரு கிராம முனுசிபு. அவர் தமது மைந்தரை ஒரு கிராம ஆசிரியரிடம் கல்விகற்க அனுப்பினார். அவர் சிறிது பாரஸி கத்தையன்றி வேறு எதையும் கற்றுக்கொள்ள வில்லை. அதனால், அவருடைய தந்தை அவரை ஆடுமாமுகளை மேய்க்கும்படி செய்தார். அவர் அதையும் செவ்வனே செய்யவில்லை. பின்னர், அவர் அவரைப் பயிர்த்தொழில் செய்யும்படி ஏவினார். அதையும் அவர் செய்யவில்லை. அதன் பிறகு அவர் நானக்கிடம் இருபது ரூபாய் கொடுத்து வியாபாரம் செய்யும்படி குஹர்கானு என்னும் ஊருக்கு அனுப்பினார்.

போகும் வழியில் நானக் சில பெரியாரைக்
கண்டார். அவர்கள் பலநாட்களாக உணவில்

குரு நானக்

றிப் பட்டினி கிடந்தார்கள். நானக் தமது பணத்

தைக் கொண்டு அவர்களுக்கு அன்னம் அளித்து அவர்களுடைய பசியைப் போக்கினார். பணத்தை யெல்லாம் செலவு செய்துவிட்டு, அவர் தமது தந்தையிடம் வந்தார். தந்தை வெகுண்டு அவரை அடித்துச் சல்தான்புரியில் இருந்த தமது மகளிடம் அனுப்பிவிட்டார்.

அங்கே அவர் வேலையில் அமர்ந்துகொண்டார். அவர் தமக்குக் கிடைத்த பணத்தைத் தருமத்திலேயே செலவிட்டார். அவர் மணஞ் செய்து கொண்டார். அவருக்கு இரண்டு பிள்ளைகள் பிறந்தனர். எனினும், அவர் மனம் கடவுளின் அன்பையே நாடி நின்றது. அவர் கடவுள் ஒருவர் என்றும், ஜாதி வேற்றுமைகள் பொய் என்றும் தீர்மானித்தார். அவர் அந்த உண்மையை ஊர் ஊராகச் சென்று ஜனங்களுக்குக் கற்பித்தார்.

அப்பொழுது பாபர் என்னும் முதல் முகலாய அரசர் இந்தியாவின்மீது படையெடுத்துவந்து பல தீமைகளைச் செய்தார். இந்நாட்டுக் குடிகள் அவற்றைத் தடுக்க முடியாமல் திகைத்திருந்தார்கள். அதைக்கண்டு நானக்கின் மனம் வருந்திற்று. அவர் பசுக்கள் போன்ற தமது நாட்டினரைச் சிங்கங்கள் ஆக்க விரும்பினார். அது அவ்வாறே ஆயிற்று. அவர் தமது ஜனங்கள் கடவுளின் அன்பினால் தான் ஒற்றுமைப்பட்டு வலிமை அடையவேண்டும் என எண்ணினார்.

அவர் கடவுளது அன்புக்குப் பகையான பழக்கங்களை ஒழிக்குமாறு ஜனங்களுக்குப் போதித்தார். அவர் வேடிக்கையான முறைகளில் குடிகளுக்கு

உண்மை அறிவை ஊட்டினார். ஒருகால் அவர் ஹரித்வாரம் சென்றார். அங்கே ஹிந்துக்கள் கங்கையில் கிழக்கு முகமாக நின்றுகொண்டு கைகளில் நீரை அள்ளி மந்திரத்துடன் இறைப்பதைக் கண்டார். அவர் தாம் மேற்கு முகமாக நின்று கொண்டு நீரை அள்ளி இறைத்தார். இதைக் கண்டு அவர்கள் வியப்பை அடைந்தார்கள்.

அவர்கள் அவரை நோக்கி, “ஐயா! நீங்கள் செய்வது என்ன?” என வினவினார்கள். அவர் அவர்களைப் பார்த்து, “ஐயன்மீர்! நீங்கள் செய்வது யாது?” எனக் கேட்டார். அவர்கள், “ஐயனே! நாங்கள் மறு உலகத்தில் உள்ள எங்கள் முன்னோர்களுக்கு நீர்க்காணிக்கை தருகிறோம்” என்றார்கள். அவர், “நான் கர்தர்புரத்திலுள்ள என் நிலங்களுக்கு நீர்ப் பாய்ச்சுகிறேன்” என்றார். அவர்கள் அவரை வெகுதூரத்திலுள்ள அவருடைய புலங்களுக்கு அத்தண்ணீர் எப்படிச் செல்லும் எனச் சொல்லிக் கேலி செய்தார்கள். அவர், அவர்கள் விடும் தண்ணீர் மறு உலகம் செல்லும்பொழுது, தாம் இறைத்த நீர் ஏன் தம் மூர் செல்லக்கூடாது என விடை அளித்தார்.

மற்றொருகால், அவர் மெக்காவில் பெரிய மசூதியில் உள்ள கோயிலின் புறமாகத் தமது கால்களை நீட்டிக்கொண்டு படுத்திருந்தார். அதைக் கண்ட முகம்மதிய சூருக்கள் கோபங்கொண்டு அவரை, “ஐயா! நீர் கடவுளை அவமதிப்பது ஏன்?” என்று கேட்டார்கள். அவர், “ஐயன்மீர்! நீங்கள் எனது கால்களைக் கடவுள் இல்லாத பக்

கத்தில் திருப்பிவிடுங்கள் ” என்றார்.

அவருக்குப்பிறகு வந்த குருக்கள் காலத்தில் ஸீக்க மதம் பரவி வரலாயிற்று. அதில் ஹிந்துக்களும், முகம்மதியரும் சேர்ந்துகொண்டார்கள். ஸீக்கரும் வலிமைமிக்க வீரர்கள் ஆனார்கள். கி. பி. 1539-ல், நானக் இறந்துபோனார்.

16. இராணி தூர்க்காவதி

மத்ய மாகாணங்கள் என்னும் நாட்டில் முன்பு பல ராஜ்யங்கள் இருந்தன. அவற்றுள் கூர்மண்டலம் என்பது ஒன்று. அதைத் தளபதிஸா என்ற ஓர் அரசன் ஆட்சி செய்திருந்தான். அவன் வழக்கம்போல் வேட்டைக்குச் சென்றபொழுது, ஒருநாள் சந்தல அரசனின் மகளான தூர்க்காவதியைக் கண்டான். அவன் அவளுடைய அழகில் ஈடுபட்டு, அவளை மணந்துகொள்ள விரும்பினான்.

தூர்க்காவதியின் தந்தையான ராஜசந்தன் அவளுக்குக் கல்வி கற்பித்ததை யன்றிப் போர்ப்பயிற்சியையும் செய்வித்தான். அவள் யானை ஏற்றம், குதிரை ஏற்றம் முதலியவைகளிலும் தேர்ச்சிபெற்று இருந்தாள். தளபதிஸா ராஜசந்தனை அணுகித் தூர்க்காவதியைத் தனக்குக் கொடுக்கும்படி கேட்டான். ராஜசந்தன் தளபதிஸாவை இழிகுலத்தினன் என நிந்தித்து அவமானஞ்செய்து அனுப்பிவிட்டான். ஆனால், தளபதிஸாமீது மெய் அன்பு கொண்டிருந்த தூர்க்காவதி அவளை மணந்துகொள்ள இசைந்தாள். அவள் தனது தந்தைக்குத் தெரியாமல் ஊரை

விட்டு வந்துவிட்டாள். தளபதிஸா அவளை ஒரு குறித்த இடத்தில் சந்தித்துத் தன் நகரத் துக்கு அழைத்துச் சென்றுவிட்டாள்.

சிலநாட்கள் கழிந்தன. தளபதிஸா துர்க்கா வதியை மணந்துகொள்ளத் தீர்மானித்தான். அவன் ராஜசந்தனுக்கு மண ஓலை அனுப்பினான். அதைப் பார்த்தபொழுதுதான் தனது மகளைக் காணாமல் திகைத்து இருந்த ராஜசந்தனுக்கு உண்மை வெளியாயிற்று. அவன் அடங்காக்கோபங்கொண்டு கூர்மண்டல நாட்டின்மீது படையெடுத்து வந்தான். இருதிறத்தாருக்கும் கடும் போர் நடந்தது. அதில் சந்தலர் அடியோடு தோற்று ஓடிப்போனார்கள். தளபதிஸா தான் தன் மனைவிக்கு வாக்களித்தபடி, ராஜசந்தனைக் கொல்லாது விடுத்தான்.

பின்னர்த் தளபதிஸாவும் துர்க்காவதியும் இனிமையாக வாழ்ந்து வந்தார்கள். அவர்களுக்கு ஒரு மைந்தன் பிறந்தான். அவனுக்கு அவர்கள் வீர நாராயணன் எனப் பெயரிட்டார்கள். அக் குழந்தைக்கு இரண்டு வயது ஆயிற்று. அப் பொழுது தளபதிஸா நோய்கண்டு இறந்து போனான். துர்க்காவதி தனது மைந்தனின் நன்மையைக் கருதி உடன்கட்டை ஏறவில்லை. அவள் வீர நாராயணனுக்கு முடிசூட்டுவித்துத் தான் அவனுக்குப் பதிலாக அரசியலை நடத்திவந்தாள். அவளது ஆட்சியில் கூர்மண்டல ராஜ்யம் மிகுந்த உயர் நிலையைப்பெற்று விளங்கிற்று. அவள் தனது குடிகளைத் தன் மக்கள்போல் கருதினாள்.

அவள் அவர்களுடைய நன்மையை நாடிக் கோயில்களை உண்டாக்கினாள்; நீர்நிலைகளை அமைத்தாள். நாடு செழித்தும், செல்வம் நிறைந்தும் இருந்தது. ஆனால், அவளுக்கு ஒரு பெருந்துன்பம் ஏற்பட்டது.

அப்பொழுது டில்லியில் அக்பர் என்னும் முகலாய அரசர் ஆட்சிசெய்து இருந்தார். அவர் தமது ராஜ்யத்தைப் பரப்ப எண்ணிக் கூர்மண்டல நாட்டின்மீது படையெடுத்து வந்தார். துர்க்காவதி போர்வேடம்கொண்டு சண்டைக்குச் சென்றாள். அவள் மிகுந்த வீராவேசத்துடன் போர்புரிந்தாள். ஆனால், சண்டையில் வீரநாராயணன் காயப் பட்டுக் குதிரையினின்றும் கீழே விழுந்துவிட்டான். அதைக்கேட்ட துர்க்காவதி போர்முனையை விட்டுத் தன்மகனைப் பின்தொடர்ந்து சென்றாள். உடனே ஒரு பெருங்குழப்பம் உண்டாயிற்று.

துர்க்காவதி பகைவர் கையிலிருந்தும் தப்பி ஓடிப்போனாள். ஆனால், முகலாய வீரர்கள் அவளைத் துரத்திச் சென்றார்கள். மறுபடியும் இரு திறத்தாரும் சண்டை செய்தார்கள். அப்பொழுது முகலாய வீரர்கள் துர்க்காவதியைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். அவள் தான் முகம்மதியர் வசமாவதைக்காட்டிலும் இறப்பது நலம் என எண்ணினாள். அவள் தனது இடுப்பில் இருந்த உடைவாளை எடுத்து மார்பில் குத்திக்கொண்டு உயிர்துறந்தாள். அந்நாட்டுக்குடிகள் தங்கள் ராணியின் நினைவுக்காக ஜபல்பூருக்கப்பால் ஒரு கம்பத்தை நாட்டினார்கள். அதை நர்ம் இன்றும் காணலாம்.

17. சந்த் பீபீ

துர்க்காவதியைப் போன்று சந்த் பீபீயும் ஒரு வீரமங்கை ஆவாள். அவள் அஹமதுநகரத்துச் சுல்தான்களினது குடும்பத்தில் பிறந்தவள். அவள் பீஜபுரத்துச் சுல்தானான அலி அடிஷா

சந்த் பீபீ [By permission.]

என்பவரை மணந்துகொண்டாள். அவள் வெகு கெட்டிக்காரி. அவளுடைய கணவன் இறந்த பிறகு, அவள் சிலகாலம் பீஜபுரத்தை ஆட்சி செய்திருந்தாள்.

அஹமதுநகரத்துச் சுல்தான் ஒருவர் பிள்ளை

இல்லாமல் இறந்துபோனார். அப்பொழுது பட்டத்தைக் குறித்து நான்கு பெயர்கள் சண்டையிட்டார்கள். அவர்களில் காலஞ் சென்ற சுல்தானின் சகோதரனுடைய மகன்தான் பட்டத்துக்கு உரியவன். அவன் சிறு குழந்தை. சந்த் பீபீ அக்குழந்தையின் அத்தையாவாள். அவள் அக்குழந்தைக்குப் பட்டங்கட்டுவிக்கக் கருதித் தன் தாய் வீடான அஹமதுநகரம் சென்றாள்.

அக்பர் மஹாசக்ரவர்த்தி தகஷிண நாடுகளையும் வென்று தமது ராஜ்யத்தோடு சேர்த்துக் கொள்ள விரும்பினார். அவர் அஹமதுநகரத்தை எதிர்க்கும்படி தமது மகனை ஒரு பெரும்படையுடன் அனுப்பினார். சந்த் பீபீக்குப் பகைவர்களான சிலர் அவனோடு சேர்ந்துகொண்டார்கள்.

சந்த் பீபீ வந்ததும், சண்டைக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்து வந்தாள். அவள் கோட்டையைப் பழுதுபார்த்தாள். அவள் கோட்டைச் சுவர்களின் மீது பெரிய பீரங்கிகளை ஏற்று வித்தாள். அவள் கோட்டைக்குள் தங்களுக்குத் தேவையான உணவுப் பொருள்களைச் சேர்த்து வைத்துக்கொண்டாள். சந்த் பீபீயினிடம் மிகச் சிறிய படைதான் இருந்தது. எனினும், அவள் சிறிதும் பயப்படவில்லை. அவள் போர்வேடம் பூண்டு, கவசமும் கேடயமும் தாங்கிச் சண்டைக்குச் சென்றாள். அவள் இனிய மொழிகளினால் தனது போர்வீரர்களை ஊக்கி னாள். அஹமதுநகரத்து வீரர்கள் மிக்க ஆண்மையுடன் முகலாயரை எதிர்த்துச் சண்டை செய்தார்கள். முகலாயர்களால்

யாதொன்றும் செய்யக்கூடவில்லை.

அதனால், அவர்கள் கோட்டைச் சுவர்களின் கீழ்ச் சுரங்கங்களை வெட்டினார்கள். அவர்கள் அவற்றில் வெடிமருந்தை நிரப்பினார்கள். அவர்கள் அதற்குத் தீயிட்டுக்கொளுத்தினால், மருந்து வெடித்துச் சுவர் இடிந்துவிடும் அல்லவா? கோட்டைச் சுவரை அவ்வாறு இடித்துவிட்டு அவர்கள் கோட்டைக்குள் நுழைய எண்ணினார்கள். அதை அறிந்த அஹமதுநகரத்து வீரர்கள் பயந்துபோனார்கள்.

அப்பொழுது சந்த் பீபீ அவர்களுக்குத் தைரியம் உண்டாகும்படி பேசினான். அவள் அச்சுரங்கங்களில் இருந்த வெடிமருந்தை எடுத்துவிட ஏற்பாட்டைச் செய்தாள். மூன்று சுரங்கங்களின் மருந்துகள் எடுத்துவிடப்பட்டன. மற்றவற்றை எடுக்கப் பொழுது இல்லை. அதனால், முகலாயர்கள் அவற்றைக் கொளுத்திவிட்டார்கள். சுரங்கங்கள் படேர் என்று வெடித்தன. கோட்டைச் சுவர் இடிந்துவிட்டது. முகல்சேனை கோட்டைக்குள் நுழைய வழி உண்டாயிற்று.

சந்த் பீபீயே அந்த வழியில்போய் நின்று கொண்டாள். அவளுக்குத் துணையாகப் பலவீரர்கள் அங்குச் சென்றார்கள். இவர்கள் தங்களை எதிர்த்துவரும் முகலாய வீரர்களை வெட்டி வீழ்த்தினார்கள். இறந்து விழுந்த முகலாய வீரர்களின் பிணங்கள் அகழியில் குன்றுபோல் குவிந்தன. அக்பரின் மகன் சந்த் பீபீயுடன் சமாதானம் செய்துகொண்டு திரும்பிப்போனான்.

சிலவருஷங்கள் கழித்து அக்பர் தாமே அஹ்மது நகரை எதிர்த்துச் சண்டைக்கு வந்தார். அப்பொழுது அஹ்மது நகரத்தில் கலகங்கள் பெருகி விட்டன. அதில் சந்த் பீபீ கொலையுண்டாள். அவ்வீரமங்கை இறந்துவிடவும், அக்பர் அஹ்மது நகரத்தை எளிதில் வென்று விட்டார்.

18. அன்பில் சிறந்த அருமைச் செவிலி

நமது நாட்டின் வடமேற்கில் ராஜபுதனம் என்ற ஒரு நாடு இருக்கிறது. அதில் முன்பு அநேக சிறு ராஜ்யங்கள் இருந்தன. அவற்றில் சீத்தூர் ஒன்று. அதை விக்ரமஜித் என்னும் அரசன் ஆண்டிருந்தான். அவன் மிகவும் கொடியவன். அதனால், குடிகள் அவனை நீக்கிவிட்டு அவனது தம்பி உதயஸிங் என்பவனை அரசன் ஆக்கினார்கள். அப்பொழுது அவனுக்கு வயது ஆறு. அதனால், பன்பீர் என்பவன் அரசாட்சியை நடத்திவந்தான்.

பன்பீர் மிகவும் பொல்லாதவன். அவன் தானே சித்தூருக்கு அரசனாகவேண்டுமென எண்ணினான். அவன் விக்ரமஜித்தைக் கொன்று விட்டான். அவன் உதயஸிங்கையும் கொன்று விட முயன்றான். ஆனால், அவனுடைய செவிலித்தாய் அவனை வெகு தந்திரமாய்க் காப்பாற்றினாள். அவள் பெயர் பன்னா. அவள் இணையில்லாத நன்றியறிதல் உள்ளவள்.

பன்னாவுக்கு ஒரு குழந்தை இருந்தது. உதயஸிங் பிறந்தபொழுதே அதுவும் பிறந்தது. பன்னா தன் மகனையும், அரசமைந்தனையும் அன்

போடு வளர்த்து வந்தாள். அவை வழக்கம் போல் ஒருநாள் கட்டிலில் தூங்கிக்கொண்டிருந்தன. பன்னா கட்டிலின் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து இருந்தாள். அப்பொழுது அடுத்த அரையில் இருந்து அழுகைக் குரல்கேட்டது. பன்பீர் விக்ரமஜித்தைக் கொன்றுவிட்டான். அதைக் கண்ட பெண்கள் கோ என்று கதரினார்கள்.

பன்னா, அக்கொடியவன் உதயஸிங்கையும் கொல்லவருவான் என்பதை அறிந்து கொண்டாள். அவள் உடனே அக்குழந்தையின் அணிகளையும், ஆடைகளையும் கழற்றினாள். அவள் அக்குழந்தையை ஒரு கூடையில் வைத்து இலைகளினால் மூடினாள். அவள் ஒரு சேவகன் தலையில் அக்கூடையை வைத்தாள். அவள் அவனைப் பார்த்து, “ஓடு. இங்கு ஒருக்கணமும் தாமதியாதே. இதைப்பத்திரமாக நகரத்தின் வெளியில் கொண்டுபோ. இதை ஆற்றங்கரையில் மறைத்து வை. நான் வருகிறேன், பத்திரம்” என்று சொல்லி அனுப்பிவிட்டாள்.

பின்னர், அன்பில் சிறந்த அச்செவிலி அரசமைந்தனின் ஆடைகளையும், நகைகளையும் தனது மகனுக்கு அணிந்து, அதை உதயஸிங் இருந்த இடத்தில் இருத்தினாள். உடனே பன்பீர் அந்த அறையில் நுழைந்தான். அவன் பன்னாவின் குழுவியை அவள் முன்னிலையில் இருதுண்டாக வெட்டி எறிந்தான். அவன் தான் உதயஸிங்கைக் கொன்றுவிட்டதாக எண்ணித் திரும்பிச் சென்றுவிட்டான்.

பன்னா ஆற்றங்கரைக்கு வந்தாள். அவள் சேவகனைக் கண்டாள். அவர்கள் அக்குழவியுடன் கோழல்மீர் கோட்டைக்குச் சென்றார்கள். அங்கே ஒரு சமணப் பிரபு இருந்தார். அவர்கள் அக்குழந்தையை அவரிடம் ஒப்புவித்தார்கள். அவர் தாம் அதைக் காப்பாற்றுவதாக வாக்களித்தார். பின்பு பன்னா சித்தூருக்கு வந்து விட்டாள்.

பன்பீர் செய்த கொடுமைகளைப் பொறுக்க முடியாமல் சித்தூர்க் குடிகள் தவித்தார்கள். அவர்களுக்கு உதயஸிங் உயிரோடு இருப்பது தெரியவந்தது. அவர்கள் பன்பீரைத் துரத்தி விட்டு, உதயஸிங்கை அரசனாக்கினார்கள்.

பன்னாவைப்போன்ற ராஜபக்தி உள்ளவர்களும் உண்டோ?

19. இராணி மங்கம்மாள்

மதுரையில் உள்ள திருமலை நாயக்கர் மஹால், புதுமண்டபம், தெப்பக்குளம் என்பனவற்றைக் குறித்து ஏற்கெனவே சிறிது சொல்லப்பட்டு உள்ளது. அவற்றை எல்லாம் கட்டுவித்தவர் திருமலை நாயக்கர் என்பவர். அவர் மதுரையை ஆண்ட நாயக்க அரசர்களில் ஒருவர். மதுரை நாயக்கர்கள் முதலில் விஜயநகரத்து அரசர்களின் ஆணைக்கு அடங்கியிருந்தார்கள். அவர்கள் பின்னர்த் தனி ஆட்சியைப் பெற்றுக் கொண்டுவிட்டார்கள். மதுரையில் ஆட்சிபெற்று இருந்தவர்களில் மங்கம்

மாள் ஒருத்தி. அவள் கி. பி. 1689 முதல் கி. பி. 1704 வரையில் அரசு செலுத்தி வந்தாள். அப்பொழுது பட்டத்துக்குவந்த அவளுடைய பெயரன் மூன்று மாதத்திய குழந்தை. அதனால், மங்கம்மாள் தனது பெயரனுக்குப் பதிலாக, தான் அரசு காரியங்களை நடத்திவந்தாள்.

மங்கம்மாள் திறமையும், புத்தி கூர்மையும் உடையவள். அவளது ஆட்சியில் நாடு செழித்து இருந்தது. அப்பொழுது ராஜ்யத்தில் சண்டை சச்சரவுகளினால் தீமை உண்டாகவில்லை. குடிகள் சுகமாக வாழ்ந்து வந்தார்கள். அரசி, கிணறு குளங்களை வெட்டியும், சத்திரம் சாவடிகளைக் கட்டியும், பாதைகளை அமைத்தும் உதவினாள். அவள் ஈகையில் சிறந்தவள்.

அப்பொழுது திருவிதாங்கூர் அரசன் மதுரை மன்னர்களுக்கு உட்பட்டுக் கப்பங்கட்டி வந்தான். அவன் சில வருஷங்களாகக் கப்பம் கட்டவில்லை. அரசி அவனைத் தண்டித்து வரும்படி ஒரு சேனையை அனுப்பினாள். அது கி. பி. 1698-ல் திருவிதாங்கூரின்மீது படையெடுத்துச் சென்றது. அதற்கு ராணியின் தளவாயான நாசப்ப ஐயர் தலைவராக இருந்தார். அவர் வெற்றி பெற்று மிகுந்த பொருளுடன் திரிசிராப்பள்ளிக்கு வந்து சேர்ந்தார்.

கி. பி. 1700-ம் வருஷம், அவர் தஞ்சாவூரின் மீது படையெடுத்துச் சென்று வெற்றிபெற்றார். அப்பொழுது தஞ்சாவூர் அரசன் அவரோடு சமாதானம் செய்துகொண்டான். அடுத்த வருஷத்

தில் அவ்விருவரும் மைசூர் அரசன்மீது படை யெடுத்துச் செல்ல ஏற்பாடுகள் செய்தார்கள். மைசூர் அரசன் காவேரி ஆற்றின் குறுக்கில் ஒரு பெரிய அணையைக் கட்டுவித்தான். அது தஞ்சை ஆர், திரிசிராப்பள்ளி ஜில்லாக்களில் உள்ள புலங்க ளுக்குப் போதுமான தண்ணீர் வராதபடி தடுத்து விட்டது. அதுவே மங்கம்மாள் மைசூரின் மீது சண்டை தொடுக்கக் காரணம் ஆயிற்று. தெய்வச் செயலால் காவேரியில் ஒரு பெரிய வெள்ளம்வந் தது. அது அப் பேரணையை அடித்துக்கொண்டு போய்விட்டது. அதனால், சண்டை நின்று போயிற்று.

கி. பி. 1702-ல், இராமநாதபுரத்து அரசனு டன் நடந்த சண்டையில் நரசப்ப ஐயர் உயிர் இழந்தார். அதனால், மங்கம்மாளின் போர்ப்படை தோல்வியை அடைந்தது. கி. பி. 1704-ல் மங் கம்மாளின் பெயரனுக்குத் தக்க வயது வந்துவிட் டது. அதனால், அவள் ராஜ்யத்தை அவனிடம் ஒப்புவித்துவிட்டாள். அவள் மதுரையில் வாழ்ந் திருந்து ஏழைகளுக்குப் பலவகை நன்மைகளைச் செய்தாள். அவள் பெயர் என்றும் அழியாதது. நமது தென்னாட்டின் பல இடங்களில் நாம் மங்கம் மாள் கட்டுவித்த சத்திரங்களையும், உண்டாக்கின சாலைகளையும் இன்றும் காணலாம்.

20. சிவாஜி

ஹிந்துக்களில் பல வகுப்புக்கள் உள்ளன. அவற்றுள் மஹாராஷ்டிரர்கள் ஒரு வகுப்பினர்.

அவர்களில் பல குடும்பங்கள் இருந்தன. அவற்றில் பான்ஸ்ல என்னும் குடும்பத்தில் ஷாஜி என்று ஒருவர் இருந்தார். அவர் மனைவியின் பெயர் ஜிஜாபாய். கி. பி. 1627-ல் அவர்களுக்கு ஒப்பு, உயர்வு இல்லாத ஓர் ஆண் குழந்தை பிறந்தது. அதுதான் உலகம் புகழும் சீவாஜி என்பது. சிவாஜி தமது சிறுவயதில் எழுதவாவது, படிக்கவாவது கற்றுக்கொள்ளவில்லை. ஆயினும், அவருடைய தாய் நற்கதைகளைச் சொல்லி அவரை நல்வழியில் பழக்கினார். சிவாஜிக்கு இராமாயண, பாரதக் கதைகளைக் கேட்பதில் விருப்பம் அதிகம். அவர் அக் கதைகளைக் கேட்பதற்காக வெகு தூரம் நடந்து செல்லுவார். அவருக்குத் தாம் வெற்றியும், புகழும் படைத்து ஒரு பெரிய வீரன் ஆகவேண்டும் என்னும் எண்ணம் உண்டாயிற்று.

சிவாஜி வில், வேல், வாள் முதலியவைகளில் பயின்று ஒரு பெரிய வீரர் ஆனார். அவர் அச்சம் என்பதை அறியார். அவர் சிறுவயதிலேயே தம்மை ஒத்த சில சிறுவர்களைத் துணைசேர்த்துக் கொண்டார். அவர் அவர்களோடு சென்று பல அயல் நாடுகளை வென்றார். அவற்றில் சில பீஜ புரத்துச் சுல்தானுக்கு உரியவை. அவர் சிவாஜியைத் தண்டிக்கத் தமது போர்வீரன் ஒருவனை அனுப்பினார். அவன் சிவாஜியின் கையினால் கொலையுண்டு போனான். அவனுடன் வந்த சேனையும் தோல்வியை அடைந்து ஓடிப்போய் விட்டது.

சிவாலியின் அதிகாரப் பெருக்கைக்கண்டு, ஓளரங்கஜீப் என்னும் முகலாய அரசர் பயந்து போனார். அவர் சிவாலியை அடக்கிவருமாறு ஒருபெரிய வீரனை அனுப்பினார். அவன் உயிர் தப்பிப் பிழைத்து ஓடுவதே கஷ்டமாய் முடிந்தது.

சிவாஜி

இவ்வாறாக சிவாலியின் வெற்றிகளும், புகழும் நாளுக்கு நாள் பெருகிவரலாயின.

ஒருகால் சிவாஜி டில்லிக்குச் சென்றிருந்தார். அப்பொழுது ஓளரங்கஜீப் அவரையும், அவர் மகனையும் தந்திரமாய்ச் சிறைப்படுத்தி விட்டார்.

சிவாஜி தாம் நோயினால் வருந்துவதாகப் பாசாங்கு செய்தார். அவர் அதன் பொருட்டுத் தாம் கடவுள் பூஜை செய்ய வேண்டும் என்றும் அதற்காகப் பழங்கள் தேவை என்றும் அரசருக்குத் தெரிவித்தார். முகலாய அரசர் சிவாஜி தமக்கு வேண்டிய பொருள்களைத் தருவித்துக் கொள்ளலாம் என உத்தரவு அளித்தார். அவர் தினமும் ஏராளமான பழக்கூடைகளைத் தருவித்தும், திருப்பி அனுப்பியும் வந்தார். ஒருநாள் அவரும் அவருடைய மைந்தரும் அக் கூடைகளில் உட்கார்ந்து தப்பி ஓடிப்போனார்கள். அது முதலாக, சிவாஜி ஒளரங்கஜீப்புடன் பல சண்டைகள் செய்து வெற்றிபெற்றார்.

சிவாஜி தாம் வென்ற பெரிய ராஜ்யத்தைச் சிறப்பாக ஆண்டுவந்தார். அவருக்கு மதப்பகை கிடையாது. அவர் முகம்மதியர்களைக்கூடப் பெரிய பெரிய வேலைகளில் அமர்த்திக் கொண்டார். அவர் ராமதாஸ் என்னும் பெரியாரைத் தமக்குக் குருவாகக்கொண்டு தமது நாட்டை அவருக்குக் கொடுத்துவிட்டார். அப்பெரியார் அதை அவருக்கே திருப்பிக் கொடுத்து விட்டார். அதுமுதலாக சிவாஜி அந்த ராஜ்யத்தை அவருக்குப் பதிலாகத் தாம் ஆட்சிசெய்து வந்தார்.

சிவாஜி அன்பும், தயையும் பொருந்தியவர். அவர் தமது பகைவர்களைக்கூட மரியாதையுடன் நடத்திவந்தார். அவர் சண்டையில் சிறையுண்ட பெண்களையும், குழந்தைகளையும் பரிஷுடன் பாதுகாத்துவந்தார். அவர் பிறமாதர்களைத் தமது

தாயாகவும், உடன்பிறந்தவராகவும் கருதிவந்தார். அவர் மசூதிகளுக்கு எவ்வகைத் தீங்கும் இழைத்தது இல்லை. அவர் கொராணைப் பழித்ததும் சிடையாது. முகம்மதிய சரித்திரக்காரர்கள் கூட அவரை மிகவும் புகழ்ந்து எழுதியிருக்கிறார்கள்.

அவருடைய துரைத்தன அமைப்புக்களும், சட்டங்களும், செங்கோலும் மிகுந்த மேன்மை பொருந்தியிருந்தன. நமது நாட்டினர் அம்மன்னர் பெருமானை இன்றும் கொண்டாடி வருகிறார்கள். அவருடைய உருவச்சிலை ஒன்று பூனாவில் உள்ளது.

21. ஜயஸிங்

தென் ஆற்காடு ஜில்லாவில் சங்கராபரணி என்று ஒரு சிறிய ஆறு இருக்கிறது. அதன் அருகில் இடிந்து பாழாய்க் கிடக்கும் கோட்டைகளும், மாளிகைகளும், கோபுரங்களும், அகழிகளும் இருக்கின்றன. அவற்றினின்றும் அங்கே முன்பு ஒரு பட்டணம் இருந்திருக்கவேண்டும் என்பது தெரியவருகின்றது. கி. பி. 18-வது நூற்றாண்டில், அங்கே ஒரு சிறந்த நகரம் இருந்தது. அதற்குச் சேஞ்சிப் பட்டணம் என்று பெயர்.

அங்கே சிலகாலம் ராஜபுத்திர அரசர்கள் ஆட்சிபெற்று இருந்தார்கள். அவர்களில் தரணிஸிங் என்பவர் ஒருவர். அவர் மனைவியின் பெயர் ரமாபாய். அவர்களுடைய மைந்தர்தாம் ஜயஸிங் என்னும் புகழ்பெற்ற அரசர். ஜயஸிங் என்னும் பெயர் தேசிங்கு எனவும் வழங்கி வந்துள்ள

ள்து. ஐயஸிங் ஆண்மையும், தோள்வலிமை யும் பொருந்தியவீரர். அவர் சிறந்த போர்ப் பயிற்சியை உடையவர். அவர் குதிரை ஏறிச் சவாரி செய்வதில் வெகு கெட்டிக்காரர். அவருக் குக் கடவுளிடத்து அன்பு அதிகம்.

அப்பொழுது டில்லியில் ஷாஹாலம் என்னும் முகலாய அரசர் ஆட்சிசெய்து இருந்தார். அவ ரிடம் ஓர் உயர்ந்த குதிரை இருந்தது. பல அரசர்கள் அக்குதிரையை அடக்கி அதன்மீது ஏறிச் சவாரிசெய்ய முயன்றார்கள். அவர்கள் பலரும் தோற்றுப்போனார்கள். ஷாஹாலம் அவர்களை எல்லாம் சிறையிலிட்டுவிட்டார். அவர்களில் தரணிஸிங்கும் ஒருவர்.

ஐயஸிங்குக்கு வயது பதினாறு ஆயிற்று. அப் பொழுது அவர் தமது தந்தை சிறை கிடப்பதை அறிந்தார். அவர் தமது தந்தையை மீட்க எண்ணி டில்லிக்குச் சென்றார். அவர் தாம் முகலாய அரசரின் குதிரையை அடக்கி அதன்மீது சவாரி செய்வதாகச் சொன்னார். அரசரும் இன்னும் பல ரும் அது அவரால் முடியாத காரியம் எனச் சொல்லி அவரைத் தடுத்தார்கள். அவர் அவர் களுடைய பேச்சைச் சிறிதும் கேட்கவில்லை. அவர் அக்குதிரையின்மீது ஏறிச் சவாரிசெய்தார். அதைக்கண்ட ஷாஹாலம் அவருடைய திறமையை மெச்சினார். அவர் ஐயஸிங்குக்கு ராஜா என் னும் பட்டத்தையும், விலை யுயர்ந்த வெகுமதிகளையும் கொடுத்தார். அவர் தரணிஸிங்கையும் விடு தலைசெய்தார்.

பீமஸிங் என்பவர் முகலாய சேனைக்குத் தலைவராக இருந்தார். அவர் தமது மகள் பத்மினிபாய் என்பவளை ஜயஸிங்குக்குக் கொடுத்து மணம் செய்வித்தார். அதற்கு ரமாபாயும் வந்திருந்தார். மணம் முடிந்ததும், அவர்கள் எல்லோரும் செஞ்சிக்குத் திரும்பிச் சென்றார்கள்.

சில வருஷங்கள் ஆயின. தரணிஸிங் இறந்துபோனார். அதனால், ஜயஸிங் அரசர் ஆனார். அவர் தமது நாட்டை வெகு நன்றாக ஆண்டுவந்தார். அவருடைய புகழ் ஆற்காடு நவாப்புக்கும், மற்றும் சில சிற்றரசர்களுக்கும் அழுக்காறை உண்டாக்கிற்று. அவர்கள் ஒன்று சேர்ந்து செஞ்சியின்மீது படையெடுத்து வந்தார்கள். சண்டையில் ஜயஸிங் வெற்றிபெற்றார். ஆயினும், அவர் போர்க்களத்தில் மாண்டு போனார். அதை யறிந்த பத்மினிபாய் தானும் உயிர்துறந்தாள். ஜயஸிங்குக்குப் பிறகு செஞ்சியும் அழிந்துபோயிற்று.

ஜயஸிங்கின் புகழைப் புகழேந்தி என்னும் புலவர் வெகு அழகாகப் பாடியிருக்கிறார். அது வீரச்சுவை மிக்கது. பிள்ளைகள் அதைப் படிப்பது முக்கியமாகும்.

22. அஹல்யாபாய்

சிவாஜி உண்டாக்கின மஹாராஷ்டிரராஜ்யம் பிற்காலத்தில் ஐந்து சிறிய ராஜ்யங்களாகப் பிரிந்து போய்விட்டது. அவற்றில் **இந்தூர்** என்பது ஒன்று. அதை ஹோல்கார் என்னும் குடும்

பத்தவர்கள் ஆட்சி செய்து வந்தார்கள். அவர்களில் அஹல்யாபாய் என்று ஓர் அரசியார் இருந்தார்.

அஹல்யாபாய்

அஹல்யாபாய் மிக்கத் திறமை வாய்ந்தவர். அவர் அன்பும், தயையும் பொருந்தியவர். அவர் ஆண்மையும், வீரமும் மிக்கவர். அவர் தமது

ராஜ்யத்தை மிகவும் சிறப்பாக ஆண்டுவந்தார். அவர் நன்னடக்கையும், நற்குணமும் உடையவர்களுையே அரசாங்கவேலைகளில் அமர்த்தினார். அவர் லஞ்சம் வாங்கினவர்களையும், போக்கிரிகளையும் வேலைகளிலிருந்தும் தள்ளிவிட்டார்.

அரசியாரால் வேலைகளிலிருந்தும் தள்ளிவிடப்பட்டவர்களில் சிலர் ஒன்று சேர்ந்து கொண்டார்கள். அவர்கள் அவருக்கு விரோதமாகக் கலகம் செய்தார்கள். அரசியாரின் அரண்மனைப் புரோகிதர் அவர்களுக்குத் தலைவராக இருந்தார். அவர்கள் பெண் ஆட்சி கூடாது என்றுகள். அவர்கள் இராணியார் பிள்ளையை வளர்த்துக்கொள்ளவேண்டும் என்றுகள். அஹல்யாபாய் அவர்களைச் சிறையில் இட்டுவிட்டார். உடனே புரோகிதர் இராணியாரைத் தம்மை மன்னிக்கும்படி வேண்டினார். இராணியார் அவரைச் சிறைமீட்டு நாட்டைவிட்டுப் போய் விடும்படி உத்தரவு செய்தார்.

இராணியார் புரோகிதர் தம்மீது சண்டைக்கு வருவார் என எண்ணினார். அவர் போர் செய்வதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்தார். அவர் துகாஜி ஹோல்கார் என்னும் சிறந்த வீரரைத் தமது சேனைத்தலைவர் ஆக்கினார். புரோகிதரின் ஏவலினால் ராஜபுத்திரர்கள் இந்துரினமீது படையெடுத்து வந்தார்கள். ஆனால், துகாஜி அவர்களைத் தோற்க அடித்துத் துரத்திவிட்டார்.

இராணியார் ஆட்சியில் நாடுசெழித்து இருந்தது. நாட்டில் கொள்ளை, களவு முதலியன

கிடையா. அவருடைய நீதிபதிகள் வேற்றுமையின்றி நியாயம் நடத்திவந்தார்கள். அவர்களுடைய தீர்ப்புக்களை ஒப்புக்கொள்ளாதவர்கள் தங்கள் குறைகளை இராணியாரிடம் முறையிட்டுக் கொள்ளுவார்கள்.

ஒருகால் அவரது நாட்டில் இருந்த ஒரு பணக்கார வியாபாரி இறந்துபோனான். அவனுக்குப்பிள்ளை இல்லை. அவன் மனைவி ஒரு பிள்ளையை வளர்த்துக்கொள்ள விரும்பினாள். இராணியாரின் கலெக்டர் ஒருவர் அதைத் தடுத்தார். அவர் அந்த வர்த்தகனுடைய பொருளை அரசியின் பணச்சாலையில் சேர்த்துவிட எண்ணினார். இராணியார் அவரைக் கடிந்துகொண்டார். அவர், வர்த்தகன் மனைவி பிள்ளையை வளர்த்துக் கொள்ள உத்தரவுசெய்தார்.

மற்றொருகால் இரண்டு பணக்காரக் கைம் பெண்கள் இராணியாரிடம் வந்தார்கள். அவர்களுக்குப் பிள்ளைகள் இல்லை. அவர்கள் அரசியைத் தங்கள் பொருள்களை எல்லாம் எடுத்துக் கொள்ளுமாறு வேண்டினார்கள். இராணி அவர்களை நோக்கி, “சகோதரிகளே! எனக்கு உள்ள பொருள்போதும். நீங்கள் உங்கள் பொருளைத் தருமத்தில் செலவிடுங்கள். கிணறு, குளங்களை வெட்டுங்கள். சத்திரங்களைக் கட்டுங்கள். ஏழைகளுக்கு அன்னம் இடுங்கள்” என்று சொல்லி அனுப்பினார்.

இந்தார் நாட்டில் கோயில்களும், குளங்களும், சத்திரங்களும் இல்லாத ஊர்கள் இல்லை. கி. பி.

1795-ல், அஹல்யாபாய் இறந்துபோனார். அப் பொழுது அந்நாட்டுக் குடிகள் அடைந்த துக்கம் இவ்வளவு அவ்வளவு அல்ல. அவர்கள் அழுது, புரண்டு கோவென்று கதறினார்கள். அஹல்யா பாயின் ஆட்சியின்பெருமையை மேனாட்டினர் கூடப் புகழ்ந்து எழுதியுள்ளார்கள்.

23. பாணிப்பட்டுச் சண்டைகள்

பாணிப்பட்டு என்பது டில்லிக்கு 60 மைல் வடக்கில் இருக்கிறது. அதை அடுத்து ஒருபெரிய மைதானம் இருக்கிறது. அங்கே மூன்று பெரிய சண்டைகள் நடந்தன. நமது நாட்டை ஆப்கானியர்கள் வென்று சிலகாலம் ஆட்சிசெய்து வந்தார்கள். சூல்தான் ரஸியாவும், முகம்மது துக்ளக்கும் ஆப்கானியரேயாவர். ஆப்கானிய அரசர்களில் இப்ரஹீம்லோடி என்பவன் கடைசியானவன். அவன் மிகக்கொடியவன். அதனால், அவனுக்குப் பகையாகப் பலர் கிளம்பினார்கள். அவர்கள் அவனைத் தொலைத்துவிட எண்ணி முன் வந்தார்கள்.

அப்பொழுது காபூலில் பாபர் என்னும் முகலாய அரசர் ஆண்டிருந்தார். அவருக்கு இந்தியாவின்மீது படையெடுத்து வரவேண்டும் என்னும் ஆசை இருந்தது. அவர் இந்நாட்டில் ஒரு பெரிய ராஜ்யத்தை உண்டாக்க விரும்பினார். அவர் அதற்குத் தக்க காலத்தை எதிர்ப்பார்த்து இருந்தார். அப்பொழுதுதான் இப்ரஹீமின் பகைவர்கள் பாபரைத் தங்களுக்குத் துணை வரும் படி வேண்டினார்கள். பாபருக்குக் கும்பிடப்போன

தெய்வம் குறுக்கிட்டதுபோல் ஆயிற்று. அவர் உடனே ஒரு பெருஞ்சேனையுடன் இந்தியாவின் மீது படையெடுத்து வந்தார்.

கி. பி. 1526-ல், பாணிப்பட்டில் அவர் இப்ரஹீம் லோடியைத் தோற்க அடித்து வெற்றி பெற்று, டில்லியில் அரசர் ஆனார். எனவே, அந்த முதல் பாணிப்பட்டுச் சண்டையோடு ஆப்கானிய ராஜ்யம் அழிந்தது. அதற்குப் பதிலாகப் பாபரின் முகலாய ராஜ்யம் உண்டாயிற்று.

பாபரின் மகனான ஹுமாயூன் இறந்துவிட்ட பொழுது, ஆப்கானிய மந்திரியான ஹிழ என்பவன் டில்லியில் நுழைந்து தானே அரசன் எனத் தெரிவித்தான்.

அப்பொழுது முகலாய அதிகாரம் குறைந்து ஆப்கானிய அதிகாரம் வளர்ந்து இருந்தது. அன்றியும், ஹுமாயூனின் மைந்தரான அக்பருக்கு அப்பொழுது வயது பதின்மூன்று தான் ஆயிற்று. ஆயினும், கி. பி. 1556-ல் அக்பர் ஹிமுவுடனும், ஆப்கானிய ருடனும்

அக்பர்

பாணிப்பட்டில் சண்டையிட்டு வெற்றிபெற்று, முகலாய ராஜ்யத்தை நிலைநாட்டினார். அவ்வா

ரூகப் பாணிப்பட்டில் நடந்த இரண்டாவது சண்டையில் ஆப்கானிய அதிகாரம் தொலைந்து திரும்பவும் முகலாய அதிகாரம் நிலைபெற்றது.

ஓளரங்கஜீப் என்னும் அரசருக்குப் பின்பு முகலாய ராஜ்யம் சீர்குலைந்துவிட்டது. அப்பொழுது, மஹாராஷ்டிரர்கள் மிக்க மேம்பாட்டை அடைந்திருந்தார்கள். அல்லாமலும், இந்நாட்டில் வியாபாரம் செய்யவந்த ஆங்கிலேய வர்த்தகர்கள் கொஞ்சம், கொஞ்சமாக நாடுகளைக் கைக்கொண்டும், அதிகார வளர்ச்சியைப் பெற்றும் இருந்தார்கள். அப்பொழுது ஆப்கானிஸ்தானத்தில் அஹமதுஷா என்று ஓர் அரசன் இருந்தான். அவன் இந்தியாவின்மீது பன்முறை படையெடுத்துவந்தான். அவன் இங்கிருந்தும் கவர்ந்து சென்ற பொருள் இவ்வளவு அவ்வளவு அல்ல. கி. பி. 1761-ல், மஹாராஷ்டிரர்கள் பாணிப்பட்டில் அவனை எதிர்த்துச் சண்டையிட்டார்கள். அது பாணிப்பட்டில் நடந்த மூன்றாவது சண்டை. அதில் மஹாராஷ்டிரர்கள் தோல்வியை அடைந்து ஆயிரக்கணக்கில் மடிந்துபோனார்கள். அஹமதுஷா வெற்றி பெற்றான். அவன் இங்கேயே தங்கி நாட்டைக் கைக்கொள்ள இல்லை. அவன் தனக்குக் கிடைத்த கொள்ளையுடன் தன்னூருக்குச் சென்றுவிட்டான். அதனால், அப்பொழுது ஆங்கிலேயர்கள் தங்கள் ஆட்சியை நிலை நிறுத்திக் கொண்டுவிட்டார்கள். இப்படிக் கடைசிச் சண்டையில் மஹாராஷ்டிர ராஜ்யம் அழிந்து ஆங்கிலேய ராஜ்யம் வேரூன்றிற்று.

24. ஆங்கிலேய ராஜ்யத்தை இந்தியாவில் நிலைநாட்டிய இருவர்

I. ராபர்ட் க்ளைவ்

இந்தியாவில் ஆங்கிலேய ராஜ்யத்திற்கு அடிப்படையைப் போட்டவர் க்ளைவ் என்பவர். அவர் ஆங்கிலேய வர்த்தகக் கம்பனியில் ஒரு குமாஸ்தா வேலையைப் பெற்று இந்தியாவுக்கு வந்தார். அவர் அஞ்சாத நெஞ்சம் படைத்தவர். அவர் ஊக்கமும், விடாமுயற்சியும் உடையவர். அவர் முன்வைத்த காலிப் பின்வைப்பது இல்லை. அவர் தாம் மேற்கொண்ட எந்த வேலையையும் முடித்தே தீரவேண்டும் என்னும் பிடிவாதம் கொண்டவர்.

அவர் தமது சிறுவயதில் பள்ளிக்குச் சென்று கல்வி கற்கவில்லை. அப்படி அவர் ஒருகால் போனாலும், உபாத்தியாயரையும், மற்றப் பிள்ளைகளையும் சண்டைக்கு இழுப்பார். அவருக்குத் தெருக்களிலும், வழிகளிலும் சண்டையிடுவதே பெருந்தொழில். அதனால், அவருடைய தந்தை அவரை ஒரு குமாஸ்தா வேலையில் அமர்த்தி இந்தியாவுக்கு அனுப்பிவிட்டார். அவர் அந்த வேலையை வெறுத்து ராணுவத்தில் சேர்ந்துகொண்டார். அதவே அவருக்குப் பொருந்திய தொழிலாயிற்று.

அவர் அப்பொழுது ஆங்கிலேயருக்குப் போட்டியாக வந்திருந்த பிரெஞ்சுக்காரரோடு பல சண்டைகள் செய்தார். நாளடைவில் அவர்

அவர்களுடைய சிறப்பை அடியோடு தொலைத்து விட்டார். அவர் பிரெஞ்சுக்காரருக்கு உரிய சில இடங்களைக் கைப்பற்றிக் கொண்டுவிட்டார்.

ராபர்ட் க்ளைவ்

அவர் கர்னாடக நவாப்புடன் சண்டைசெய்து ஆங்கிலேயருடைய பெருமையை நிலை நாட்டினார். அவர் வங்காள நவாப்புடன் போர்புரிந்து அங்கே நாடுகளைச் சம்பாதித்தார். அவர் முகலாய மன்ன

ரைத் தோற்க அடித்து அவரை ஆங்கிலேயருக்கு அடங்கி இருக்கும்படி செய்தார். அவர் ஆங்கிலேயருக்கு உரிமையாக நாடுகளைச் சம்பாதித்தார். அவர் ஆங்கிலேயருடைய வங்காள நாட்டிற்குக் கவர்னரும் ஆனார். அவர் பல திருத்தங்களைச் செய்துவிட்டு மிக்கச் சிறப்புடனும், ஏராளமான பொருளுடனும் தமது ஊருக்குச் சென்றார்.

II. வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ்

க்ளைவைப் போன்று வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ் என்பவரும் ஆங்கிலேய வர்த்தகக் கம்பனியில் ஒரு குமாஸ்தாவாக வந்தார். இவர் பள்ளிக்குச் சென்று கல்விகற்று வந்தார். இவர் வறுமையினால் சிறுவயதிலேயே கல்வியை நீத்துத் தொழிலை மேற்கொண்டார். இவர் தமது ஊக்கத்தினாலும், திறமையினாலும் பெரிய பெரிய வேலைகள் கிடைக்கப் பெற்றார். இவர் க்ளைவைப்போன்று வங்காள கவர்னரானார். அது மாத்திரம் அல்ல. இவர் ஆங்கிலக் கம்பனியாரின் இந்திய நாட்டிற்குக் கவர்னர்-ஜெனரலும் ஆனார். இவர்தாம் இந்நாட்டின் முதல்கவர்னர்-ஜெனரல். இவரும் இந்நாட்டு அரசர்களுடன் பல சண்டைகள் செய்தார். இவர் அவற்றில் வெற்றிபெற்று நாடுகளைச் சம்பாதித்துக் கொண்டார்.

இவர் க்ளைவ் உண்டாக்கின ஆங்கில ராஜ்யத்தைப் பெருக்கியும், முன்னிலும் அதிகமாக நிலை நிறுத்தியும் உதவினார். இவர் நீதிபதிகளை ஏற்படுத்திச் சட்டதிட்டங்களையும் அமைத்து வைத்தார். இவர் தமது வேலையை நீத்து இங்கிலாந்

துக்குச் சென்றபொழுது, இவருடைய பகைவர்கள் இவர்மீது குற்றங்கள் சாட்டி, இவரை விசாரணைக்குக் கொண்டுவந்தார்கள். அந்த விசாரணை ஏழு வருஷங்கள் நடந்தது. கடைசியில் இவர்குற்றவாளி அல்ல எனத்தீர்மானித்து இவருக்கு உபகாரச் சம்பளமும் கொடுத்தார்கள்.

இவர் சிறுவராக இருந்தபொழுது டேல்ஸ் போர்ட் என்னும் ஊரில் இருந்தார். அங்கே இவருடைய முன்னோர்களுக்கு ஏராளமான பொருள் இருந்தது. அதை இவருடைய தகப்பனர் இழந்து விட்டார். ஒருநாள் இவரும் இன்னும் சில சிறுவர்களும் ஓர் இடத்தில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். அதன் அருகில் இவருடைய தகப்பனர் இழந்துவிட்ட நிலங்கள் இருந்தன. அச்சிறுவர்களில் ஒருவன் அந்நிலங்களை வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸுக்குக் காட்டினான். அவன் ஹேஸ்டிங்ஸை நோக்கி, “இவையாவும் உன் பாட்டனருக்கு உரியன. இவற்றை உன் தந்தை விற்றுவிட்டார்” எனச் சொன்னான். அப்பொழுது ஹேஸ்டிங்ஸ், “அப்படியா? நான் பெரியவனாகும்பொழுது அவற்றை மீண்டும் வாங்கிக்கொள்ளுகிறேன்” என்று பதில் உரைத்தார். அவர் தாம் இந்தியாவில் சம்பாதித்த ஏராளமான பொருளைக்கொண்டு அந்நிலங்களை வாங்கிக்கொண்டார்.

25. ஆனந்தரங்கப்பிள்ளை

சென்னப்பட்டணம் பல பிரிவுகளாக வகுக்கப்பட்டு இருக்கிறது. அவை ஒவ்வொன்றுக்கும்

ஒரு தனிப்பெயர் உண்டு. அதன் மேற்குக்கோடியிலுள்ளது பிரம்பூர் என்பது. அங்கே இப்பொழுதைக்குச் சுமார் 250 வருஷங்களுக்கு முன் திருவேங்கடப் பிள்ளை என்று ஒரு வர்த்தகர் இருந்தார். ஆனந்தரங்கப் பிள்ளை என்பவர் அவருடைய மைந்தர் ஆவார்.

அப்பொழுது பிரெஞ்சுக்காரர்கள் புதுச்சேரியில் இருந்தார்கள். அங்கே அவர்கள் பெரிய பண்டகசாலையைக் கட்டிக்கொண்டு மிகுந்த சிறப்பாக வியாபாரம் செய்துவந்தார்கள். அவர்களுடன் வியாபாரம் செய்வதற்காகப் பல வர்த்தகர்கள் அவ்வூரில் குடியேறினார்கள். அவர்களில் திருவேங்கடப்பிள்ளை ஒருவர்.

திருவேங்கடப்பிள்ளையின் வியாபாரம் செம்மையாக நடந்து வந்தது. அவருக்குப் புதுச்சேரியில் ஒரு சிறந்த நண்பர் இருந்தார். அவரே பிள்ளையைப் புதுச்சேரிக்கு வரவழைத்தவர். அப்பொழுது இருந்த பிரெஞ்சுக் கவர்னர் பொல்லாதவர். அவர் பிள்ளையின் நண்பரைத் துன்பப்படுத்தினார். அதைக்கண்ட திருவேங்கடப்பிள்ளை பயந்து சென்னைக்கு வந்துவிட்டார்.

சிறிதுகாலம் சென்றதும் புதுச்சேரிக்கு வேறு ஒரு கவர்னர் வந்தார். இவர் நல்லவர். இவர் வந்ததும் பிள்ளையைத் திரும்பவும் புதுச்சேரிக்கு வரும்படி சொன்னார். பிள்ளையும் அவ்வாறே தமது குடும்பத்துடன் புதுச்சேரிக்குச் சென்றார். அங்கே அவர் முன்போல் வியாபாரம் செய்து வந்தார். அவர் இறந்துபோனதும், ஆனந்த

ரங்கப்பிள்ளை தமது தந்தையின் வியாபாரத்தைத் தாம் ஏற்றுக்கொண்டார்.

ஆனந்தரங்கர் கெட்டிக்காரர். அவர் நன்னடக்கையும், நற்குணமும் பொருந்தியவர். அவர் நியாய வழியில் நடந்து பொருள் ஈட்டினார். அதனால், பலரும் அவரைக் கொண்டாடினார்கள். அவர் சிறிது காலத்திற்குள் பறங்கிப்பேட்டையில் இருந்த பிரெஞ்சுக்காரருடைய தொழில்சாலைக்குத் தலைவர் ஆனார்.

பிள்ளை தமது வேலையைச் செம்மையாகவும், உண்மையாகவும் செய்துவந்தார். அதனால், பிரெஞ்சுக் கவர்னர்கள் அவர்மீது பேரன்புகொண்டிருந்தார்கள். அவர்களில் ட்யூப்ளே என்பவர் மிகுந்த புகழ்பெற்றவர். அவர் பிள்ளையைத் தமது தோபாஷியாகச் செய்துகொண்டார். பிள்ளை மிகுந்த சிறப்புடன் வாழ்ந்து நற்பெயர் எடுத்தார். சில வருஷங்கள் ஆயின. அப்பொழுது பிள்ளை நோயினால் வருந்தித் தமது வேலையை நீத்தார். பின்பு மூன்று வருஷங்களுக்குள் அவர் இறந்துபோனார்.

ஆனந்தரங்கப்பிள்ளை ஒரு தினசரிக் குறிப்புப் புஸ்தகம் எழுதியுள்ளார். அதை ஆங்கில பாவையில் டயரி என்பார்கள். அவர் அதில் ஆங்கிலேய வர்த்தகர்களைப்பற்றியும், பிரெஞ்சு வர்த்தகர்களைப் பற்றியும், கர்னாடக நவாப்புக்களைக் குறித்தும் பல விவரங்களை எழுதியிருக்கிறார். அவர் அக்காலத்திய ஜனங்களின் பழக்க, ஒழுக்கங்களைப்பற்றின பல விவரங்களையும் விரிவாக எழுதியிருக்கிறார். அந்த டயரியிலிருந்தும்

சரித்திர அறிஞர்களுக்குப் பல உண்மைகள் தெரியலாயின.

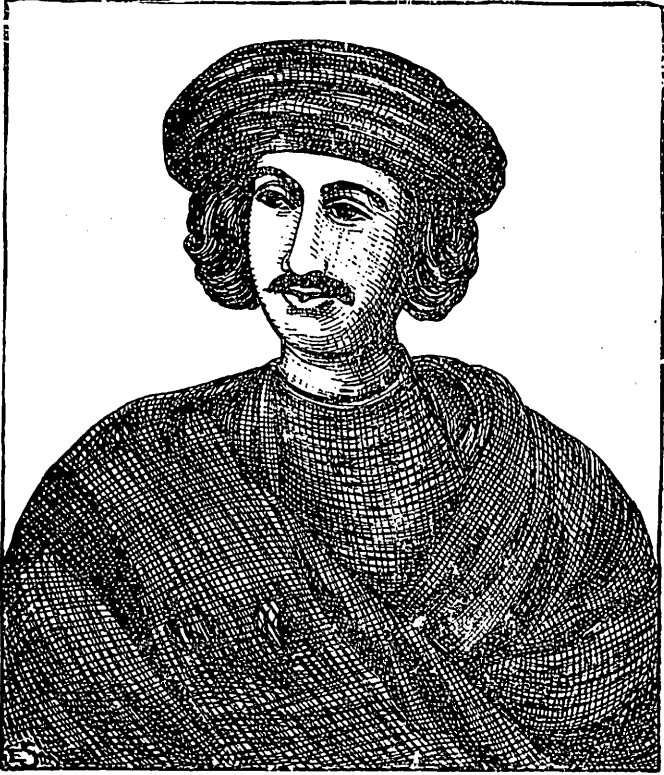
பிள்ளையின் குடும்பத்தவர்கள் அவருடைய டயரியின் பெருமையைச் சிறிதும் கண்டிலர். ஆனால், அதைக் குறித்துத் துரைத்தனத்தார் கேள்விப்பட்டார்கள். அவர்கள் அதை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்து இருக்கிறார்கள். அதை ப்ரைஸ் என்னும் ஓர் ஆங்கிலேயர் மொழி பெயர்த்தார். அது பன்னிரண்டு புத்தகங்களாக அமைந்துள்ளது. அதை நாம் சில பெரிய புத்தகச்சாலைகளில் காணலாம்.

26. ராஜாராம் மோஹன்ராய்

ராம் மோஹன்ராய் ஒரு வங்காளப் பிராமணர். அவர் கி. பி. 1774-ல் பிறந்தார். அவர் சிறுவயதிலேயே கல்விகற்று மிகுந்த தேர்ச்சியை அடைந்தார். அவருக்கு அநேக பாஷைகள் வெகு நன்றாகத்தெரியும். அவர், ஹிந்துக்கள் வேதங்களில் சொல்லியபடி நடந்தொழுக்காமையைக் கண்டு மிகுந்த வருத்தத்தை அடைந்தார். அவர் அவர்களுடைய ஒழுக்கங்களை வெறுத்தார். அவருடைய தந்தை மிகுந்த மதப்பற்று உள்ளவர். அதனால், ராம்மோஹன் யாதொன்றும் செய்யாது சும்மா இருந்துவந்தார். கி. பி. 1804-ல் அவர் தந்தை இறந்துபோனார்.

ராம்மோஹன் சிறிதுகாலம் ஆங்கிலக் கம்பனியின் வேலையில் அமர்ந்து இருந்தார். அதை அவர் நீத்தாப் பொதுஜன ஊழியத்தை

மேற்கொண்டார். அவர் வேதங்களையும், உப
நிஷத்துக்களையும் வங்காள பாஷையில் மொழி
பெயர்த்தார். அதனால், அவற்றைப் பலரும்
படித்து வரலானார்கள். இவர்கள் அவற்றில்

ராஜாராம் மோஹன்ராய்

சொல்லப்படாத சில சடங்குகளைத் தாங்கள்
வீணில் செய்துவருவதை அறிந்துகொண்டார்
கள். ஆதலால், இவர்களுக்குப் புரோகிதர்கள்
மீது பகை உண்டாயிற்று.

ராம்மோஹன் வேதவிதிப்படி நடப்பவர் களுக்கென்று ஒரு சங்கத்தை உண்டாக்கினார். அதற்குப் பிரம்மஸௌஜம் என்று பெயர். பயனற்ற சடங்குகளைச் செய்வதில் மனமில்லாத பலர் அதில் சேர்ந்துகொண்டார்கள். அந்த ஸமூஹத்தைச் சேர்ந்த பலர் இன்றும் இருந்து வருகிறார்கள்.

அவர், இந்தியர்கள் ஆங்கில பாவையைக் கற்கவேண்டுமென விரும்பினார். அவர் பெண்களும் சிறக்கக் கற்றுத் தேர்ச்சி பெறவேண்டும் எனக்கருதினார். அதற்காக அவர் பல பள்ளிக் கூடங்களையும், கல்லூரிகளையும் அமைத்து வைத்தார். கல்கத்தாவிலுள்ள ஹிந்துகாலேஜ் அவருடைய முயற்சியினாலேதான் உண்டாயிற்று. அவர் இந்தியர்களுக்கு அவர்கள் கல்விக்குத் தக்கவாறு பெரிய பெரிய துறைத்தன வேலைகளைக் கொடுக்க வேண்டுமெனவும் முயன்று வந்தார். அவர் பரந்த நோக்கம் உடையவர். அவர் ஸஹகமனம் என்னும் உடன்கட்டை ஏறுதலை ஒழிப்பதில் வெகு முயன்று வெற்றிபெற்றார். கணவன் இறந்துவிட்டால், அவனுடைய மனைவி உயிருடன் அவனைச்சூடும் தீயில் விழுந்து மரிப்பதுதான் உடன்கட்டை ஏறுதல். அதை வடமொழியில் ஸஹகமனம் என்பார்கள். அதன் பொருள் கூடப்போதல் என்பது; அதாவது கணவனுடன் மனைவியும் போதலாகும்.

நம்மவர்கள் அக்கொடிய பழக்கத்தை நிறுத்தக்கூடாது எனக் கூக்குரலிட்டார்கள். அவர்கள் அதைக்குறித்து இங்கிலாந்தில் இருக்கும் பார்லி

மென்ட் சபைக்கு மனு செய்து கொண்டார்கள். ராம்மோஹன் இங்கிலாந்துக்குச் சென்று அதை ஒழிப்பதில் முயன்றுவந்தார். அவர் கொண்ட எண்ணம் நிறைவேறிற்று.

அப்பொழுது ஆங்கிலேயக் கம்பனியாருக்கும் முகலாய மன்னருக்கும் சில வழக்குக்கள் உண்டாயிருந்தன. முகலரசர் ராம் மோஹனைத் தமது வழக்கை ஆங்கிலேய மேலதிகாரிகளிடம் எடுத்துரைக்கவேண்டினார். அவரைப் பெருமைப்படுத்துவதற்காக, அவர் ராம்மோஹனுக்கு ராஜா என்னும் பட்டத்தையும் கொடுத்தார். அவர் அவ்வாறே முகலரசரின் வழக்கை எடுத்து உரைத்தார்.

ராம் மோஹன் நிலவரியைக் குறித்தும், நியாய நடவடிக்கையைக் குறித்தும் கம்பனியார் செய்ய வேண்டுவனவற்றை எடுத்துரைத்தார். அவர் இங்கிலாந்திலேயே ப்ரிஸ்டல் நகரத்தில் இறந்து போனார். அவர்செய்த நன்மைகளை நாம் ஒரு பொழுதும் மறக்க முடியாது.

27. இராமவர்ம மஹாராஜா

நமது நாட்டில் இந்திய அரசர்களால் ஆளப் பட்டுவரும் ராஜ்யங்கள் பல இருக்கின்றன. அவற்றில் சில ஆங்கிலேய ராஜ்யத்தினும் மேலான சிறப்பைப் பெற்றுள்ளன. அவ்வாருனவைகளில் திருவிதாங்கூர் ராஜ்யம் ஒன்று. அது நமது சென்னை மாகாணத்தின் தெற்கில் இருக்கிறது. அதை ஆண்ட அரசர்களில் இராமவர்மா என்பவர் ஒருவர்.

அவர் கி.பி. 1837-ல், பிறந்தார். அவருடைய தந்தை வடமொழியில் மிகுந்த தேர்ச்சி பெற்றவர். அவருடைய நாயும் நன்றாகக் கற்றவர். அவர் பிறந்த சில நாட்களுக்கெல்லாம் அவருடைய தாய் இறந்துபோனார். அவர் தமது ஐந்தாவது வயதில் வடமொழியும், மலையாளமும் கற்கத் தொடங்கினார். பின்பு அவர் ராஜா ஸர். டி. மாதவராவ் என்னும் பெரியாரிடம் தமது பதினாறு வயது வரையில் ஆங்கிலம் கற்றுக் கொண்டார்.

இராமவர்மாவாவுக்குப் படிப்பதில் விருப்பம் அதிகம். அவர் பல புத்தகங்களைச் சேர்த்துவைத்துக்கொண்டு அவற்றைக் கருத்துடன் படித்துவந்தார். அவர் அடிக்கடித் தமது கருத்துக்களை, சிறந்த உரை நடையில் எழுதி, தினசரிப் பத்திரிகைகளுக்கு அனுப்புவார். கி.பி. 1857-ல் மாதவராவ் திருவிதாங்கூருக்குத் திவான் ஆனார். அவர் அப்பொழுது பல திருத்தங்களைச் செய்ய வேண்டி யிருந்தது. அவற்றில் சில குடிகளின் பழைய வழக்கங்களுக்கு மாறாக இருந்தன. அவற்றைச் செய்வதில் இராமவர்மா திவானுக்கு ஒப்பற்ற உதவியாக இருந்தார். அவர் கி.பி. 1861-ல் சென்னைக்கு வந்திருந்தார். அப்பொழுது சென்னையிலிருந்த கவர்னர் அவருடைய கல்வித் திறமையைக் கண்டு வியந்தார். அவர் இராமவர்மாவைச் சென்னைச் சர்வ கலாசாலையின் அங்கத்தினர் ஆக்கினார். அவர் பரந்த நோக்கம் உடையவர். அவருக்குச் சாஸ்திர

ஆராய்ச்சியில் விருப்பம் அதிகம். அவர் பயிர்ந்த தொழிலின் முற்போக்கில் மிகுந்த ஆவல்கொண்டிருந்தார். அவர் தமது தோட்டத்தில் புதிது புதிதான பூஞ்செடிகளையும், பழமரங்களையும் வைத்துப் பயிராக்கினார்.

கி. பி. 1872-ல் மாதவராவ் தமது திவான் வேலையை நீத்துவிட்டார். அப்பொழுது இராமவர்மா அவருடைய மேலான அறிவையும், உயர்ந்த குணத்தையும் மெச்சிப் பத்திரிகைக்கு எழுதினார். அதைக்கண்ட லார்ட் நார்த்ப்ரூக் என்னும் ராஜப்பிரதிநிதி மாதவராவை இந்தூர் நாட்டுக்குத் திவானாக அனுப்பிவித்தார். இராமவர்மா மலையாளத்தில் சில புஸ்தகங்கள் எழுதியிருக்கிறார். அவை சிறுவர்களுக்கு மிகவும் பயன்படுவனவாகும்.

கி. பி. 1880-ல் இராமவர்மா திருவிதாங்கூர் அரசர் ஆனார். அப்பொழுது அவர் வேம்பாக்கம் இராமய்யங்காரைத் தமது திவானாக்கிக்கொண்டார். அவருடைய உதவியைக்கொண்டு அரசர் பல சிறந்த திருத்தங்களைச் செய்தார். அவர் தமது வேலைகளைக் காலத்திலும், ஒழுங்காகவும் செய்யும் பழக்கம் உடையவர். அவர் தமது காலத்தைப் படிப்பிற்கு என்றும், கடவுள் வணக்கத்திற்கு என்றும், ராஜ்ய காரியங்களைச் செய்வதற்கு என்றும், தேகப் பயிற்சிக்கு என்றும் வரையறுத்து வைத்திருந்தார். அவர் தினமும் ஆறுமணிநேரம் ராஜ்ய காரியங்களைச் செய்வதில் செலவிட்டார். அவர் தமது குடிகளை மிகுந்த அன்புடன் காத்து

வந்தார். அவர் கல்விக்கும், கைத்தொழில்களுக்கும் உதவிகள் செய்தார். அவர் தாம் செய்தனவற்றை எல்லாம் தமது தினசரிப் புஸ்தகத்தில் விரிவாக எழுதியிருக்கிறார். ஆங்கிலேய மேலதிகாரிகள் அவரிடம் மிகுந்த மரியாதை கொண்டு இருந்தார்கள். அவர் பல அரிய பட்டங்களைப் பெற்றார். கி. பி. 1884-ல் அவர் இறந்து போனார்.

28. கம்பனி ஆட்சியின் முடிவு

ஆங்கிலேயர்கள் நமது நாட்டிற்கு வியாபாரம் செய்வதற்கு என்று வந்தார்கள். ஆனால், அவர்கள் நமது நாட்டு அரசர்களின் வழக்குக்களில் தலையிட்டுக்கொண்டார்கள். அதனால், அவர்களுக்கு நாடுகள் கிடைத்தன. அவற்றை அவர்கள் ஆட்சி செய்துவந்தார்கள். அவர்களுடைய ஆட்சியில் பல குற்றங்களும், குறைவுகளும் இருந்தன. அல்லாமலும், அவர்கள் செய்த சில காரியங்கள் இந்நாட்டினருக்கு மிகுந்த கோபத்தை உண்டாக்கின.

அவர்கள் சில சுதேச அரசர்களின் நாடுகளைப் பிடுங்கிக் கொண்டுவிட்டார்கள். அவர்கள் சிலருக்குக் கொடுத்துவந்த உபகாரச் சம்பளத்தை நிறுத்திவிட்டார்கள். அவர்கள் சில அரசர்களுக்குப் பிள்ளைகளை வளர்த்துக்கொள்ள உத்தரவு கொடுக்க மறுத்தார்கள். இவர்கள் எல்லோரும் ஆங்கிலக் கம்பனியின் ஆட்சியைப் பகைத்தார்கள்.

பள்ளிக்கூடங்களிலும், ரெயில் பயணத்திலும் வைத்திய சாலைகளிலும் ஜாதி மத வேற்றுமை

களைக் கொண்டாட முடியாது அல்லவா? அங்கே
எல்லாரும் கலந்தே இருக்கவேண்டும். அத

விக்டோரியா மஹாராணி

னால், பொது ஜனங்கள்கூட ஆங்கிலேயரைப்
பகைத்தார்கள். அவர்கள் உண்டாக்கின சில சட்

டங்களும், பாதிர்கள் கிறிஸ்தவ மதத்தைப் பரப்
பினதும் அவர்களுக்குக் கோபத்தை மூட்டின.

சிப்பாய்கள் தங்களுக்குச் சம்பளங்கள் போதா
என்றார்கள். அவர்கள் அயல் நாடுகளுக்குச்
சென்று சண்டைசெய்ய மறுத்தார்கள்.

இப்படிப் பலரும் ஆங்கிலேயரைப் பகைத்
தார்கள். இவர்கள் ஒன்று சேர்ந்து அவர்களைத்
தொலைத்துவிடவேண்டுமென்று முன்வந்தார்கள்.
அதனால், ஒரு பெருங்கலகம் ஏற்பட்டது. அதில்
இந்தியரும், ஆங்கிலேயரும் கொலையுண்டார்கள்.
மிகுந்த கஷ்டப்பட்டு, துரைத்தனத்தார் கல
கத்தை அடக்கி அமைதியை உண்டாக்கினார்கள்.

அப்பொழுது விக்டோரியா மஹாராணியார்
இந்திய அரசாட்சியை ஏற்றுக்கொண்டார்.
அவர் நமக்கு ஓர் உறுதிப்பத்திரம் அளித்திருக்
கினார். அதில் நமது உரிமைகள் காணப்பட்டுள்ளன.
அதனால், நாம் அதைக் கொண்டாடுகிறோம்.

மஹாராணியார் நம்மீது பேரன்புகொண்டு
இருந்தார். அவர் நமது முன்னேற்றத்திற்காகப்
பல பாடுகள் பட்டார். அவர் நமது பிரதிநிதிகளைக்
கொண்டு நம்மைப் பரிவுடன் ஆட்சி செய்து வந்
தார். கி. பி. 1900-ல் அவர் இறந்துபோனார்.
அப்பொழுது அவர் மைந்தரான ஏழாம் எட்
வர்ட் அரசர் ஆனார்.

29. ரிப்பன் பிரபு

விக்டோரியா மஹாராணியார் நமது இந்தி
யாவின் ஆட்சியை நேரில் ஏற்றுக்கொண்டார்

அல்லவா? அது முதலாக வைஸராய்கள் என்னும் பிரதிநிதிகள் ஆங்கில அரசி, அரசர்களுக்காக நம்மை ஆண்டு வருகிறார்கள். அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் பெரும்பாலும் ஐந்து வருஷங்கள் தான் வேலைபார்த்து வந்தார்கள். ஆயினும், அவர்களில் சிலர் சிறிது அதிகமான காலமும் இருந்திருக்கிறார்கள். அவ்வாறு இந்திய ஆட்சியை நடத்தியவர்களில் சிலர் நமக்குப் பல நன்மைகளைச் செய்திருக்கிறார்கள். அப்படி நன்மைகள் செய்தவர்களில் ரிப்பன் பிரபு ஒருவர். அவர் கி. பி. 1881 முதல் கி. பி. 1884 வரையில் ஆட்சி செய்தார்.

ரிப்பன் பயிர்ந்தொழில் ஒங்குவதற்காகச் சில சிறந்த ஏற்பாடுகளைச் செய்தார். அவர் உப்பு வரியைக் குறைத்தார். அவர் ஆரம்பக் கல்வியைப் பரப்பினார். அவர் நகர விசாரணைச் சபைகளையும், ஜில்லா விசாரணைச் சபைகளையும், பஞ்சாயத்துச் சபைகளையும் உண்டாக்கினார். இவையாவும் பொது நன்மைக்கான பல காரியங்களைச் செய்து வருகின்றன.

இவைகள் பாதகளை அமைக்கவும், விளக்குகளைப் போடவும், பள்ளிக்கூடங்களையும், வைத்தியசாலைகளையும் வைத்து நடத்தவும், ஊர்களைச் சுத்தம் செய்யவும் உதவுகின்றன. அன்றியும், இவைகள் குடிகள் ஆட்சி முறையில் பயிற்சி பெற உதவுகின்றன.

இவருடைய காலத்திற்கு முன்பு நமது இந்திய பாஷைகளில் வெளி வந்திருந்த பத்திரிகை

களுக்குப் பல கஷ்டங்கள் ஏற்பட்டு இருந்தன. இவர் அவற்றைப் போக்கினார். அதனால், ஜனங்கள் தங்கள் கருத்துக்களைப் பயமில்லாமல் எழுதுவதற்கு முடிந்தது. இது குடிகளுக்கு ஒரு சிறந்த உரிமையாயிற்று.

ரிப்பன்

ரிப்பன் பஞ்சத்தைக் குறித்து ஒரு நூல் எழுதியிருக்கிறார். அதில், “பஞ்சங்கள் ஏன் உண்டாகின்றன? அவற்றை உண்டாக்காதபடி எப்படித் தடுக்கலாம்? அவை உண்டான பிறகு அவற்றை எப்படிப் போக்கலாம்?” என்பன எல்லாம் விவரமாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

அவர் உண்டாக்கின ஸ்தல ஸ்தாபனங்கள் பல வும் இன்றும் பல நன்மைகளைச் செய்துவருகின்றன. நகரங்களில் உள்ள முனிசிபாலிடி என்னும் சபைகளும், ஜில்லாக்களிலுள்ள டிஸ்ட்ரிக்ட் போர்ட் என்னும் சபைகளும், கிராமங்களிலுள்ள பஞ்சாயத்து போர்ட் என்னும் சபைகளும் செய்து வரும் பொது நன்மைகள் என்ன என்ன என்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள். அவர் செய்த நன்மைகளில் இவற்றை உண்டாக்கினது ஒரு சிறந்த நன்மையாகும்.

ரிப்பன் இவ்வாறு குடிகளுக்குப் பல நன்மைகளைச் செய்ததனால், இந்தியர்கள் அவரை மிகவும் கொண்டாடினார்கள். அவர் தமது வேலையை நீத்துச் சென்றபொழுது இந்நாட்டினர் மிக வருந்தினார்கள். அவர்கள் 'லார்ட் ரிப்பன், எங்கள் அப்பன்' என்று சொல்லிக்கொண்டார்கள். அவர்கள் நிதி சேர்த்து அவருடைய உருவச் சிலையை வைத்தார்கள். சென்னையிலுள்ள நகர விசாரணைச் சபையின் கச்சேரிக்கு ரிப்பன் கட்டிடம் எனப் பெயர் வழங்கி வருவதையும் நீங்கள் அறிந்திருக்கலாம்.

30. நமது இறைவர்

விக்டோரியா மஹாராணியாருக்குப் பிறகு, அவரது மைந்தர் ஏழாம் எட்வர்ட் பட்டத்துக்கு வந்தார் அல்லவா? எட்வர்ட் வெகு நல்லவர். தயையும், அன்பும் உருவாகத் தோன்றினவர். மிகுந்த

மரியாதை உடையவர். அவர் பத்து வருஷகாலம்
தான் ஆட்சி செய்தார். அவர் ஐரோப்பிய

[Elliott & Fry, Ltd.]

ஐந்தாம் ஜார்ஜ்

அரசர்கள் அனைவரோடும் நட்புப் பாராட்டி.

வந்தார். அவருடைய ஆட்சியில் சண்டையின்றி,
ஆங்கிலேய நாடுகளில் அமைதி குடிகொண்டு

[Elliott & Fry, Ltd.]

மேரி ராணி

இருந்தது. அவர் கி. பி. 1910-ல் காலஞ் சென்

ரார். அப்பொழுது, அவர் மைந்தர் ஐந்தாம் ஜார்ஜ் அரசர் ஆனார்.

ஜார்ஜ் மன்னர் மேரி மஹாராணியாருடன் இந்தியாவுக்கு வந்து முடிசூட்டிக் கொண்டார். அது கி. பி. 1911-ம் வருஷம் டிசெம்பர் மாதம் 11-ம் தேதியன்று நடைபெற்றது. அப்பொழுது அரசர் டில்லியில் கொலுவிருந்தார். அதனால், அந்த நாளுக்குத் தர்பார் நாள் எனப் பெயர் வந்தது. அதற்கு நமது நாட்டுச் சிற்றரசர்களும், பிரபுக்களும், பெரிய துரைத்தன் உத்யோகஸ்தர்களும் சென்று இருந்தார்கள். அது முதலாக டில்லிப்பட்டணம் நமது நாட்டின் தலை நகரம் ஆயிற்று.

ஜார்ஜ் மன்னவர் இளவரசராக இருந்த பொழுதே ஒரு முறை இந்தியாவுக்கு வந்திருக்கிறார். அப்பொழுதுதான் சென்னையின் ஒரு பகுதிக்கு ஜார்ஜ் டௌன் என்னும் பெயர் வந்தது. அதற்குமுன் அப்பகுதிக்குப் பிளாக் டௌன் எனப்பெயர்வழங்கி இருந்தது. அவரது ஆட்சியில் ஐரோப்பாவில் ஆங்கிலேயருக்கும் ஜெர்மானியருக்கும் ஒரு பெரும் போர் நடந்தது. அப்பொழுது இந்தியர்கள் அரசருக்குப் பேருதவி செய்தார்கள். அவர்கள் யுத்தத்திற்குத் தேவையான பொருள்களைக் கொடுத்து உதவினார்கள். அவர்கள் தேரில் சென்று சண்டையிட்டார்கள். அவர்கள் ஏராளமான பொருள் உதவி செய்தார்கள். இந்தியருடைய ராஜபக்தி அரசருக்கு

மகிழ்ச்சியையும், அயல் நாட்டினருக்கு வியப்பையும் உண்டாக்கிற்று.

எட்டாம் எட்வர்ட்

[Photo: Vandyk.]

ஐர்லாந்து அரசர் மாலுமித் தொழிலில் சிறந்த பயிற்சியைப் பெற்று இருந்தார். அவர் அதற்

கான பல பரீகைகளில் தேறி வெகுமதிகள் பெற்றிருக்கிறார். அதனால், அவருக்கு மாலும் அரசு எனப் பெயர் வந்தது. அவருடைய ஆட்சியில் அவரது மைந்தரான எட்வர்ட் இளவரசர் கி. பி. 1921-ல் இந்தியாவுக்கு வந்திருந்தார். அவர் நமது நாட்டின் பல இடங்களுக்கும் சென்றார். அவர் நமது நாட்டிற்குச் சென்று நம்மை மிகவுற்புகழ்ந்து பேசினார்.

கி. பி. 1936-ல், அதாவது சில நாட்களுக்கு முன்புதான் ஜார்ஜ் அரசர் காலஞ்சென்றார். அதனால், இளவரசராக இருந்த எட்வர்ட், எட்டாம் எட்வர்ட் என்னும் பெயருடன் பட்டத்துக்கு வந்திருக்கிறார். அவரும், அவருடைய தந்தையையும் பாட்டனையும், கொள்ளுப்பாட்டியையும் போன்று இந்தியரிடம் பெரிதும் அன்பு பாராட்டி வருகிறார். அவர் நீண்டகாலம் அரசு செலுத்தி இன்புற்ற வாழ்வாராக! அவரது ஆட்சியில் நாடு செழித்தோங்கி வளருமாக! எல்லாம் வல்ல கடவுள் நமது இறைவருக்குச் சகல நன்மைகளையும் தந்த காப்பாராக!